

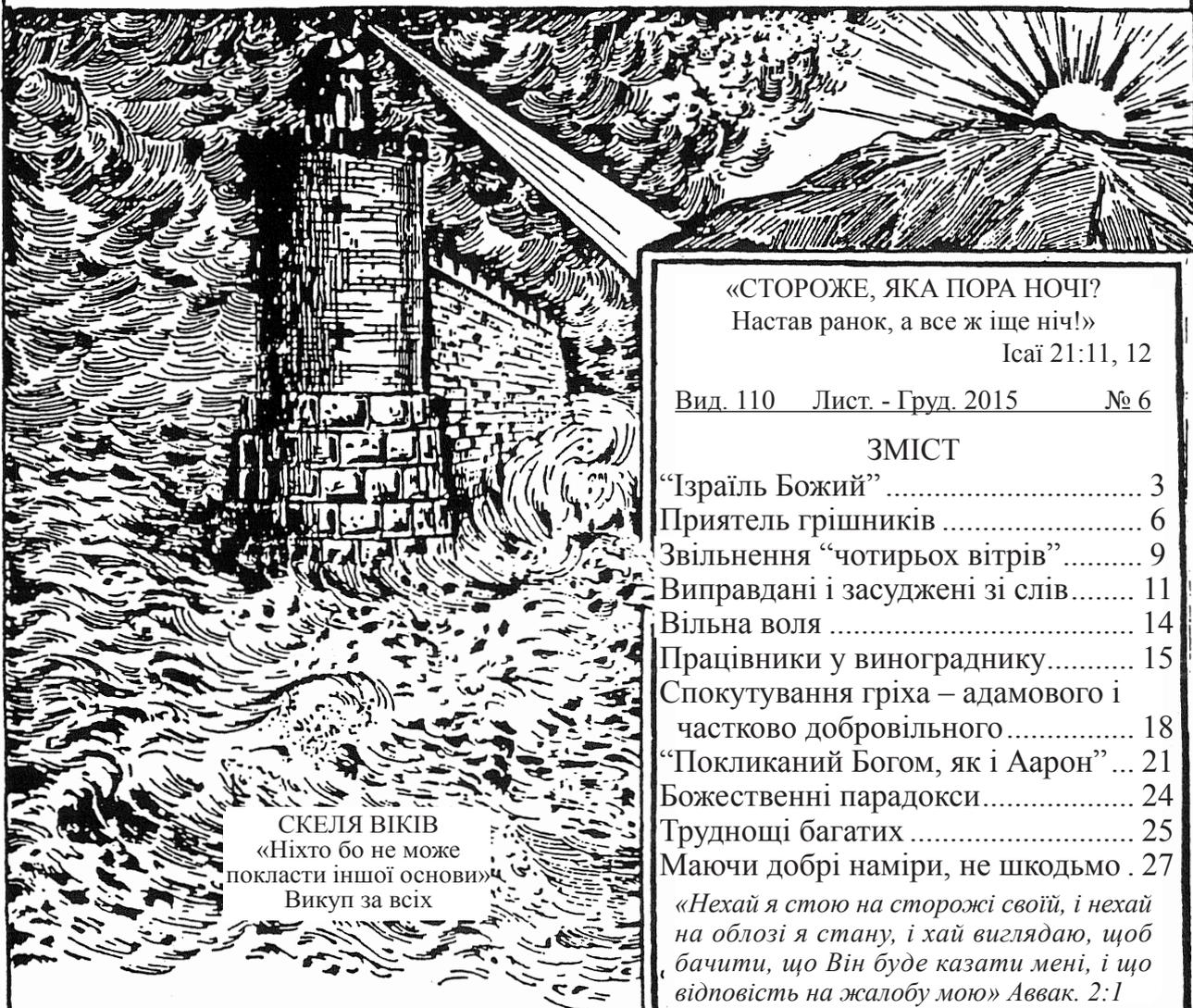
ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

і

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
«Ніхто бо не може
покласти іншої основи»
Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 110 Лист. - Груд. 2015 № 6

ЗМІСТ

“Ізраїль Божий”	3
Приятель грішників	6
Звільнення “чотирьох вітрів”	9
Виправдані і засуджені зі слів	11
Вільна воля	14
Працівники у винограднику	15
Спокутування гріха – адамового і частково добровільного	18
“Покликаний Богом, як і Аарон” ..	21
Божественні парадокси	24
Труднощі багатих	25
Маючи добрі наміри, не шкодьмо .	27

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – дати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ ТИСЯЧОЛІТНІМ ЦАРСТВОМ, – РЕСТИТУЦІЇ ВСЬОГО, ВТРАЧЕНОГО В АДАМІ, ДЛЯ ВСІХ ОХОЧИХ І СЛУХНЯНИХ, З РУК ЇХНЬОГО ВІДКУПИТЕЛЯ І ЙОГО ПРОСЛАВЛЕНОЇ ЦЕРКВИ, – КОЛИ ВСІ СВАВІЛЬНІ НЕЧЕСТИВЦІ БУДУТЬ ЗНИЩЕНІ (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

“ІЗРАЇЛЬ БОЖИЙ”

“Але ви вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власності Божої, щоб звіщали чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого”

(1 Петра 2: 9).

У нашому вірші апостол Петро вказує на факт, що Церква Христа відокремлена і стоїть осторонь усіх людей. Протягом багатьох століть перед приходом нашого Господа юдеї розуміли, що вони – Божий народ. Бог уклав з ними особливу Угоду через Мойсея, що дозволяло їм бути Його народом. Він також дав їм деякі обітниці, які залежали від дотримання Закону. Ось так вони стали Його вибраними – спадкоємцями особливих обітниць на умовах слухняності, а також інших обітниць, стверджених без конкретних умов. Бог також обіцяв їм укласти з ними Нову Угоду, дати їм нове серце, забрати в них кам’яне серце і т. п. Та перший прихід поклав початок новому задуму.

Апостол звертає увагу на цю нову рису Божого Плану – що під час Євангельського віку Він покликає новий народ. Між обома класами – новим народом і народом Ізраїлю – не мало бути жодного суперництва, бо обітниці, дані Ізраїлю за плоттю, були земні, натомість обітниці, дані Ізраїлю за духом, були духовні. Юдеї були “вибраним народом” (5 М. 14: 2), особливим народом, який Бог відділив від світу. Вони були родом Авраама через Ісака та Якова. Цей особливий рід Бог визнавав Своїм народом (юдеями, ізраїльтянами) завдяки Угоді Закону, а також попереднім обітницям, які Він дав Аврааму.

Але від П’ятидесятниці Бог започаткував іншу працю у світі – інший рід, особливий, відокремлений, вибраний з конкретною метою.

Весь цей рід буде святий – у ньому не буде нікого іншого, окрім святих! Буквальний народ мав священство, натомість весь цей новий народ є народом священників. Бачимо, що згаданий опис стосується Церкви. Апостол Павло показує, що хоча Аарон та його сини в деяких відношеннях були образними, вони не зображували всіх рис Божого Плану. Вони образно показували, яким чином Ісус помре (як Жертва), і як всі Його спільники будуть складати жертви. Але Аарон та його сини не зображували ще вищого священства, яке Бог мав на думці, коли встановлював левитське священство. Цей вищий чин священників був показаний у Мелхиседеку, цареві і священнику (Євр. 6: 20).

МАЙБУТНЄ ПОДВІЙНЕ СТАНОВИЩЕ ЦЕРКВИ

Ісус є великим позаобразним Царським Священником, а Його Церква є Тілом цього позаобразного Мелхиседека. Перш ніж цей новий чин може панувати як царі і служити як священники, він повинен пройти певний процес. Потрібно, перш за все, започаткувати Членів цього Тіла Христа. Вони – новий рід і зачаті Святим Духом. Як Ісус був зачатий Святим Духом в часі Свого посвячення і став Новим Створінням, духовно зачатим, так і Церква, яка має йти слідом за Ним, спочатку повинна повністю посвятитися, перш ніж ця нова сила, яка породжує, почне діяти в них.

Ця сила почала діяти в Ісусі при Його зачатті і завершила свою дію при воскресінні. Так само з нами: ця сила закінчить свою дію в нас тоді, коли ми покажемо свою відданість аж до смерті. Коли ця праця завершиться серед всього священницького класу, він справді стане

Царським Священством, на небесному рівні. Сила Святого Духа не тільки породжує, тобто дає зачаття, але й помазує. Це помазання є не тільки до священицького становища, але й до царського. Нове Створіння є святим народом у тому значенні, що воно представляє особливий Уряд, божественний Уряд.

СВЯТИЙ НАРОД: ОБРАЗ І ПОЗАОБРАЗ

Ізраїль вважав себе святим народом, і образним чином він справді був святим народом. Але в широкому значенні цим святим народом – відокремленим і відмінним від людства – є Церква. Ми у кожному значенні слова є відокремленим народом, який живе серед людей цього світу. Ми дотримуємось наших законів і їхніх законів. Ми слухняні “владам існуючим”, розуміючи, що Господь на них дозволив і хоче, щоб ми корилися їм там, де нашим сумлінням не треба жертвувати. Господь каже, що ми, як представники Його Царства, повинні розповсюджувати Його Послання. Він каже нам, що світ є в бунтівному стані, бо люди засліплені противником.

Тому Він посилає нас як Своїх послів, щоб розповісти людям про Його доброту, Його План, який Він має намір втілити в життя, щоб серця тих, які мають вуха, щоб слухати Його Послання, могли навернутися до Господа. Він каже нам не сподіватися, що багато людей слухатиме це послання, бо вони настільки глухі та сліпі, що не можуть зрозуміти. Але Він запевнює нас, що згодом їхнє засліплення зникне, і вони будуть готові до того, що Він має для них.

Світ нас не розуміє – люди не знають, що ми належимо до іншого Царства, але ми їх розуміємо. Як говорить апостол: “Духовна ж людина судить усе”. Проте вони не можуть зрозуміти, бо жодна людина не може збагнути те, що лежить, так би мовити, за межами її розумового бачення. Ми, зачаті Святим Духом, далі розуміємо буквальні речі, натомість буквальна людина не усвідомлює духовних речей, ані “зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно”, “бо їй це глупота”. Отже, ми мешкаємо серед зіпсутого роду, який є в гріху вже шість тисяч років. Як сказав наш Господь: “Не від світу вони, як і Я не від світу” (Ів. 17: 16).

НАШ ТЕПЕРІШНІЙ СЛАВНИЙ ПРИВІЛЕЙ

В очах Господа ми є особливим народом. Це слово “особливий” означає “відокремлений” і дає зрозуміти, що Бог вчинив для нас щось особливе. Господь Ісус купив нас. За нас застосована Його заслуга – ціна викупу. Єдиними, за кого поки що застосована ця ціна викупу, є духовно зачаті. Апостольське Послання звернене до них. Яку ціль переслідує Бог, вибираючи цей особливий народ? Щоб ми “звіщали чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого”. Невже Бог гордий або марнославний, що хоче, щоб Його чесноти звіщали? Ні, звичайно! Бог хоче звістити Свої чесноти, бо Його чесноти покажуть Його створінням великі благословення, які Він приготував для них.

Якщо ми підемо і розповімо людям, що “так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне”, ми будемо звіщати Його чесноти. Ми цим не робимо Бога щасливим, бо Він і так щасливий. Але ми робимо велику ласку тим, хто слухає: ми розповідаємо їм, що Бог поверне їх до Своєї милості, що Він забере прокляття. Отже, сьогодні є великим привілеєм звіщати чесноти Бога! На жаль, небагато хто має вуха, щоб слухати, однак своїм запалом звіщати чесноти Учителя ми робимо все, що можемо, щоб допомогти людям повернутися до Бога.

Ще більшою працею в майбутньому буде праця Царства – керувати людством, долати гріх, навчати і зціляти людей, вести їх назад до згоди зі своїм Творцем. Для цього буде потрібна тисяча років. Ця славна праця належатиме нам! Як чудово стати спадкоємцями Бога і співспадкоємцями з Ісусом Христом, нашим Господом – піднятися вище ангелів! Ми будемо поруч Ісуса, як Він є поруч Отця – “вище від усякого уряду, і влади, і сили, і панування, і всякого ймення, що назване”.

“БУДЬ ВІРНИЙ ДО СМЕРТІ”

Але ми не повинні шукати тільки честі. Богу також до вподоби обдарувати цей клас привілеєм служіння. Це – привілей відчинити вуха глухим, пробудити весь світ, щоб він бачив, знав і розумів нашого Бога, усвідомлював, що знання про Господа має наповнити цілу землю,

“бо земля буде повна пізнання Господнього так, як море вода покриває” – океанські глибини! (Іс. 11: 9). Славну працю майбутнього будуть виконувати тільки ті, які показали свою відданість Богу. Якщо ми недбалі або байдужі розповідати добру Вість і звіщати Його чесноти, це свідчитиме, що ми не заслуговуємо на Царство. Хто буде вірний і відданий до кінця, того Господь з часом високо піднесе.

Роблячи так, Бог просто дотримується шляху, який люди намагалися копіювати. Бог виклав Свої плани задовго до народження людей, проте розумні з них підсвідомо копіюють деякі важливі принципи. Наполеон, кажуть, розпорядився призначити вірних йому людей князями в завойованих країнах. Наш Господь каже: “Будь вірний до смерті, і Я тобі дам вінця життя” (Об. 2: 10). Отож ми з кожного боку маємо усіляке захоочення “звіщати чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого”. Цей вірш показує, що ми розуміємо, що свого часу ми були в темряві, а тепер ми у світлі.

Поки що небагато хто має цей досвід. Йдеться про тих, які піднялися з невігластва та гріха і всім серцем оцінили Божий План. Здобути це світло можна тільки через зачаття Святим Духом, стаючись членами святого народу, особливого народу. Тому навряд чи можливо зробити для світу більше добро, ніж розповісти йому про велику Божу милість і цим допомогти вибратися з темряви до світла. Це світло дане нам, щоб ми дозволили йому світити. Добре, якби ми могли нашим серцем співати:

“Для Ісуса, для Ісуса
 Все життя своє віддам,
 Всі думки, слова і вчинки,
 Весь мій час для Нього дам”.

МИ НЕ СВОЇ

У Тита 2: 14 св. Павло представляє схожу думку: “Народ особливий, ревний на добрі справи” (Гиж.). Народ, згаданий тут, – це Божі святі, які чекають на виконання Божих обітниць, на те, що вони повинні отримати в приході (parousia – присутності) Господа і Спасителя Ісуса Христа. Це народ, який розуміє, що він куплений дорогоцінною кров’ю. Деякі перекладачі передають 1 Петр. 2: 9 так: “Народ святий,

люд придбаний” (Хом.). Господній народ – це відкуплений народ, придбаний. Яким би він не був через гріхопадіння, він відкуплений від цього стану. Св. Павло, перераховуючи деякі гріхи, сказав: “І такими були дехто з вас, але ви обмились, але освятились, але виправдались” (1 Кор. 6: 9-11).

Думка в Тита 2: 14 багато в чому схожа на думку цього вірша. Ви – особливий народ, відкуплений від Гріха та Смерті, і цей “особливий” народ відрізняється від решти людства. Серед людства, серед християнства, ми знаходимо розбещених, натомість навіть серед язичників ми знаходимо благородних. Але цей особливий народ, про який писав св. Павло, не схожий на інших. Він складається з Нових Створінь у Христі.

Для них “стародавнє минуло, ото сталося нове” все. Вони мають нові надії і нові цілі. Вони сподіваються здобути найвище становище, будь-коли запропоноване у Всесвіті, а саме, мати участь у Правлінні Месії. Це чудова надія. В кого є ця надія, вірою стають іншими, особливими, відокремленими і відмінними від всіх інших людей.

ПРИКМЕТИ ОСОБЛИВОГО НАРОДУ

У той час, як інші шукають винагороди і відзнаки теперішнього часу, ці вважають всі речі світу втратою та жужелицею заради дивовижних речей, які Бог представив їхньому розуму. Вони побачили “дорогоцінну перлину” і віддали все, щоб її придбати. Вони розуміють, що Боже Царство є найціннішою річчю, яку зараз можна здобути чи здобути взагалі. Вони прийняли умови, на яких це Царство-Перлину можна здобути, і прагнуть здійснити цю купівлю. Умовами є самопожертва, вірність Богу за будь-яку ціну, а також терпелива витривалість у неприязних умовах аж до кінця.

Цей особливий народ прагне довершити згадану працю в собі, бо вважає, що мова йде про найкращі прикмети і якості, які можна собі уявити. Отже, він удвічі уважніший, ревний на добрі справи. Йому подобається, коли інші щасливі та почуваються добре, йому подобається нести знання про Бога іншим. Він любить речі, які подобаються Богу, бо має Дух Христа. Він прагне реформ – громадської реформи,

реформи по забороні спиртного, кожної іншої реформи, але це не означає, він буде зайнятий в цих реформах. Людина одночасно не може бути великим проповідником, успішним фермером, законодавцем і т. п. Якщо вона хоче бути відомим фермером, то повинна великою мірою відмовитися від усього іншого. Або якщо вона має бути великим проповідником, то повинна, як правило, полишити інше. Але їй може по-добатися все це.

Так само з особливим народом: він має тільки одну особливу працю, доручену йому Отцем, і розуміє, що ця праця найважливіша, тому не може віддати свою увагу політичній або громадській реформі, або ще якійсь, окрім своєї праці. Часто таких називають теоретиками, а не практиками, однак вони мають найбільш практичний план зі всіх, бо Божий План є найпрактичніший. Цей народ, стаючи співпрацівниками, обирає наймудріший шлях. Але він не шукає вад в інших, бо розуміє, що єдиними, які здатні збагнути ці речі, є ті, які мають очі, щоб бачити, і вуха, щоб чути. Він знає, що інші не здатні проникнути зором далше від того, що вони бачать. Особливість цього “особливого народу” поширюється на всі життєві справи.

ЧИМ Є ДОБРІ ДІЛА?

Цей клас достатньо мудрий, щоб зрозуміти, що всю Правду охопити одразу неможливо. Учитель сказав Своїм близьким послідовникам, які були з Ним три з половиною роки: “Я ще маю багато сказати вам, та тепер ви не можете знести” (Ів. 16: 12). Господній народ завзято прагне робити добро, але так, щоб це було найбільш ефективно і не давало спотикання іншим. Отже, добрі діла, до яких цей особливий народ має такий запал, є Божими ділами. Ісус сказав: “Ми мусимо виконувати діла Того, Хто послав Мене” (Ів. 9: 4).

Світ не здатен цього оцінити, ані не має Божого Духа, а здебільшого дух противника.

Світ переважно йде шляхом наклепів і лицемірства. Ісус сказав, звертаючись до фарисеїв: “Ваш батько диявол” (Ів. 8: 44). Коли Ісус ходив шляхом Бога, Його поведінка приносила їм осуд. Тому Ісус наголосив, що темрява ненавидить світло, і застеріг, що так буде весь час упродовж віку. Він попередив Своїх послідовників, що вони зазнають тих самих переслідувань, що й Він. Але Учитель наполегливо радив їм мати запал до Правди – прагнути її.

Оскільки Бог покликав нас до добрих учинків, ми повинні показати великий запал, навіть якщо це викликає заздрість, ненависть і протистояння з боку інших. Ми повинні радіти – навіть якщо доводиться переносити переслідування заради Нього. І хоча світ не оцінює цих добрих учинків зараз, люди побачать і зрозуміють їх згодом, в день відвідання (1 Петр. 2: 12). Вони побачать, що Божий План був найкращий. Благословення для цілого світу прийдуть через прославлену Церкву.

Тільки особливий народ може зараз зрозуміти ці речі. Ісус сказав до Своїх учнів: “Тому, що вам дано пізнати таємниці Царства Небесного, їм же [натовпу, який приходив Його слухати] не дано... Я тому говорю до них притчами, що вони, дивлячися, не бачать, і слухаючи, нечують, і не розуміють” (Мт. 13: 11, 13). Тільки ті, які увійшли в згадані особливі стосунки, можуть розуміти: “Приязнь Господня до тих, хто боїться Його, і Свій заповіт Він звістить їм” (Пс. 25: 14).

Бачимо, що багато хто радо приймає Правду, але потім, мабуть, забуває, що єдиним шляхом, щоб зробити поступ у Правді, є посвячення Богу. Якщо вони не зуміють посвятитися, то не зуміють зробити поступ. Ми повинні добре знати, що даємо людям правильні ради в цьому напрямку, бо тільки ті, які стають Божим “народом особливим, ревним на добрі справи” (Гиж.), можуть успадкувати Царство.

R5460 (1914 p.)

ПРИЯТЕЛЬ ГРІШНИКІВ

ЛУКИ 18: 9-14; 19: 1-10

“Я не прийшов кликати праведних, але грішників” (Марка 2: 17).

У Своїх притчах наш Господь переважно згадував фарисеїв та митників, бо садукеї були

юдеями тільки номінально, не маючи віри в Святе Письмо і не сподіваюсь вічного життя. Фарисеї були ортодоксами, поважали Закон і навчали про нього людей. Зовні вони робили все правильно, але Ісус у різних притчах показав, що для багатьох із них релігія була тільки церемонією, дотриманням Закону у вигляді зовнішньої слухняності, яка не поширювалася на серце. Митники не претендували на святість, а радше признавалися, що вони далекі від Бога і не мають єдності з Його Законом.

Фарисеї відносились до митників так, немовби ті були поганями: уникали їхнього товариства і навіть не хотіли їсти з ними. Фарисеї вважали Ісуса взірцевим, а Його учення – у повній згоді з найвищими принципами. Тому їх дивувало, що Він не приєднується до них, і ще більше дивувало, що Він має справу з митниками – відвертими грішниками.

Таємниця була в тому, що Ісус дивився не на зовнішність, а на серце. Він любив митників не за те, що вони були грішними, і ставився неохотно до фарисеїв не за те, що вони тільки зовні дотримувалися Закону. Пригадаймо випадок із молодим фарисеєм, який прийшов до Ісуса. Коли Ісус запитав його про Закон, він сказав: “Це все виконав я ще змалку”. Читаємо, що “Ісус поглянув на нього з любов’ю”. Це був щирий фарисей.

Притча з нашої лекції ілюструє, власне, цю річ. Вона показує стан серця одного фарисея і одного зневаженого митника. Обидва пішли до Храму помолитися. Один промовив у серці: “Який я вдячний, що не такий грішний, як більшість людей і як оцей нещасний митник! Дякую Богу, що я – фарисей, що я – праведний!” Натомість митник відчував щось зовсім інше. Його гнітив тягар гріха, і він не міг звести очей до неба. Б’ючи себе в груди, він вигукнув: “Боже, будь милостивий до мене грішного!”

З погляду Бога обидва чоловіки були грішниками – обидва потребували прощення гріхів. Але один покладався на свої недосконалі вчинки і не просив про прощення, тоді як другий розумів власні хиби і молився про милосердя. З цього ми не повинні робити висновок, що Богу більше подобаються люди, які живуть у гріху, аніж ті, які намагаються жити якнайкраще в згоді з Його Законом. Урок зовсім протилежний. Ми

всі повинні усвідомлювати власну недолугість і потребу в Божественному милосерді. Грішник, який це розуміє, більше до вподоби Богу і ближче до прощення, ніж ті, які більш моральні, але не бачать власних вад.

Іншого разу Ісус згадав про цей самий недолік фарисеїв, кажучи: “Лікаря не потребують здорові”, і “Я не прийшов кликати праведних, але грішників до покаєння”. Цими словами Він намагався звернути увагу на факт, що хоча фарисеї вважали себе праведними, вони такими не були. Вони хворіли на гріх, були недосконалі, потребували Спасителя, але не були в стані зрозуміти свої потреби і прийти до Господа за прощенням. І так буде, доки вони не зрозуміють, чого їм не вистачає, що вони та всі інші члени деградованого роду хворі на гріх і потребують ліків, які може дати тільки Ісус.

Тому, не розуміючи своїх потреб, фарисеї не приходили до Ісуса, не ставали Його учнями а, тим самим, втратили велике благословення. І, навпаки, більшість Ісусових послідовників складалася з митників і грішників – людей, які не жили правильним життям, однак були щирими, признавалися у своїх помилках, полишали їх і приймали прощення та зцілення з рук Доброго Лікаря.

ФАРИСЕЇ НАШИХ ДНІВ

Обидва класи далі фігурують у світі, серед християн. Деякі покладаються на членство у своїй церкві, на свою добродійність та загальну моральність заради спасіння, ігноруючи факт, що всі грішні, що прощення гріха можна здобути тільки через віру в Розп’ятого. Тепер інші, не такі відомі в релігійних колах, готові бачити власні слабості, визнавати їх і приймати прощення гріхів та вічне життя як незаслужений дар Бога, що ґрунтується на Жертві Голгофи. Ці останні, можемо бути певні, матимуть багато користі на всякий спосіб понад інших щодо Божественного прийняття до співспадкоємства з Христом у Його Царстві.

Загальний урок для всіх нас висловили апостоли Яків та Петро: “Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать”, тим, які каються. “Тож покоріться під міцну Божу руку, щоб Він вас Свого часу повищив”. визнавайте свої гріхи, мужньо опирайтесь їм, майте віру

у визволення, в остаточну перемогу та вічне життя через заслугу Того, Хто був розп'ятий, і Чийми слідами ви намагаєтесь іти.

МАЛА ЛЮДИНА – ВЕЛИКЕ СЕРЦЕ

Остання частина нашої лекції стосується Ісусової подорожі з Єрихона до Єрусалима напередодні розп'яття. Натовп мандрував у тому ж напрямку на свято Пасхи. Ісус, як завжди, був у центрі уваги; всі хотіли бачити і чути Того, про Кого читаємо: “Чоловік ще ніколи так не промовляв, як Оцей Чоловік”.

Закхей, багатий чоловік з околиці, був одним із тих, хто дуже хотів бачити Ісуса, про Якого стільки чув. Він не був фарисеєм, не казав, що живе святим життям, а був одним із тих, кого фарисеї засуджували та висміювали. Давши згоду на незначну посаду під римським панування, він був збирачем податків для римлян, митником. Через це до нього ставилися з презирством і вважали невірним юдаїзму.

Низького зросту, Закхей не міг бачити Ісуса, бо цьому заважав натовп. Отож він забіг вперед і виліз на фігове дерево, щоб звідти було добре видно, як Той проходить шляхом. Він навіть не здогадувався, що Учитель знав про нього, бачив його серце і знайшов у ньому щирість, маючи намір вельми його вшанувати. Коли Ісус підійшов туди, де був Закхей, Він звів очі на митника, назвав його по імені і повелів зійти вниз, кажучи, що Він збирається бути Його гостем. Закхей радо прийняв таку пропозицію. Будьмо певні, вся ця подія дуже не сподобалася фарисеям. Вони ремствували, що Ісус пішов у гості до неортодокса.

Напевно, ремствування дійшли також до вух Закхея, бо він звернувся до Господа за захистом, немовби переконуючи, що звинувачення проти нього не повинні перешкодити Учителю прийти і бути його гостем, даючи зрозуміти, що він хоче всім серцем бути тим, ким повинен і може бути. Він сказав: “Господи, половину маєтку свого я віддам ось убогим, а коли кого скривдив був чим, верну вчетверо”. Ось так Закхей дав знати про свою відданість Богу та праведності, що він прийняв Ісуса як свого Господа, свого Учителя.

Як все це сприйняв Ісус? Він відповів Закхею: “Сьогодні на дім цей спасіння прийшло,

бо й він син Авраамів”. З Господнього погляду всі Авраамові сини мали стати учнями. Було потрібне тільки щире признання власної недосконалості, відмова від гріха, прийняття всім серцем Христа і намагання йти слідом за Ним.

Безперечно, цей самий принцип далі діє, що б люди не думали або не казали всупереч. Господь готовий прийняти того, хто розкаюється. Більше не треба бути буквальним насінням Авраама, щоб бути прийнятим як учень Ісуса. Серединна стіна між юдеєм та поганином вже зламана, як пояснює св. Павло. Всі, в кого є віра Авраама, можуть вважатися дітьми Авраама, набуваючи стосунок до Божественного Плану як учні Ісуса.

Наша лекція закінчується словами нашого Господа: “Син бо Людський прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло”. Деякі, заперечуючи, що Адама створено досконалим, що він втратив Божественну милість, заперечуючи потребу у викупі, який дав Ісус, намагалися зберегти своє становище, кажучи, що Ісус ніколи не згадував про гріхопадіння, хоча про це говориться в Книзі Буття і особливо про це згадує св. Павло та інші апостоли. У цьому вірші, натомість, ми маємо вислів самого Ісуса про причину, чому Він взагалі прийшов у світ. Він прийшов у світ не для того, щоб підтримати задуми противника а щоб стати, за Його словами, відкупителем людини, щоб шукати, повернути і відновити те, що загинуло.

Загинуло вічне життя, загинув Едем, загинула людська досконалість, загинув образ Божественного характеру. Людство не могло це відновити, бо знаходилося під вироком смерті – прокляттям. Боже співчуття влаштувало план, на основі якого Ісус прийшов у світ і дав Себе як викуп за всіх.

Вже той факт, що Вчитель говорить про Свою працю як про відкуплення (Мт. 20: 28), засвідчує правильність твердження, що людина була під вироком смерті і потребувала відкуплення від нього. Без Викупу не було б жодного воскресіння мертвих, жодного майбутнього життя. Біблія надзвичайно послідовна і гармонійна, якщо їй дозволити промовляти самій за себе. Вона показує, що вона – Слово Бога, написане під Божественним наглядом.

ДВА СПАСІННЯ – ОДИН СПАСИТЕЛЬ

Хоча є тільки одне людство, і всі розділили той самий вирок смерті, однак Богу було до вподоби передбачити два різні спасіння від цього прокляття смерті. Обидва спасіння ґрунтуються на великій жертві, яку Ісус завершив на Голгофі. Перше з цих спасінь є для класу Церкви, покликаної зі світу в Євангельському віці, покликаної до зміни природи з людської на духовну. Навіть це перше спасіння ще не завершилося і не завершиться, доки вся громада Церкви не буде вибрана зі світу і через Перше Воскресіння прославлена з Христом. Вони будуть співспадкоємцями з Христом у Його Царстві, і це Царство почне свою працю на користь решти світу.

Друге спасіння належить до Тисячолітнього віку, під час якого Царство Месії контролюватиме справи землі і сатана буде зв'язаний. Тоді знання про Господа наповнить цілу землю. Тоді розплющатимуться всі сліпі очі, і всі глухі вуха почують. У той час друге спасіння прийде до всього людства. Це не буде духовне спасіння – до нової природи, як ангелів, – а спасіння до людської досконалості, піднесення з гріха та смерті до образу Бога, що його мав на початку батько Адам.

Обидва спасіння будуть величними, славними, хоча спасіння Церкви буде славнішим. Тільки це спасіння відкрите зараз, і стежка до нього веде через низьку браму та вузький шлях посвячення та самопожертви слідом за Ісусом.

R5464 (1914 p.)

ЗВІЛЬНЕННЯ “ЧОТИРЬОХ ВІТРІВ”

“Й настане час лютий, якого не було від того часу, як постали люди, до сього часу”
(Даніїла 12: 1, Кул.).

У цьому фрагменті є щось особливо переконливе. Знаємо, що деякі кладуть у цьому вірші пророцтва Даніїла натиск на слово “якого”, натякаючи, що мова йде не про те, що утиск буде більший, а що він буде іншого характеру, ніж будь-який попередній. Ми не поділяємо такий погляд. На нашу думку, він буде більш інтенсивний, а також більш поширений, більш загальний, ніж було відомо коли-небудь. Бачимо багато речей, які підтверджують цю думку. Можемо також без труднощів бачити, що анархія в той час зачепить людство більше, ніж у будь-якому попередньому часі історії світу.

У минулому їжу в міста постачали великі фермерські господарства, і кожний фермер звик мати певний запас, продаючи його безпосередньо покупцю. Сьогодні міста є велетенським, більш масовим скупченням людей, ніж раніше. Їжа постачається в ці міста у великих кількостях. Крім того, люди стали вибагливими; ми по суті їмо набагато більше, ніж повинні, і їжа набагато смачніша, ніж колись. Коли б ми їли те, що люди їли раніше, ми би почувалися голодними.

Наш Господь нагодував п'ять тисяч хлібом і дрібними рибами. Сьогодні людей навряд чи задовольнило би сидіти на траві зі шматком

хліба в одній руці і дрібною рибиною – в іншій. Сьогодні їм подавай щонайменше п'ять страв, а ще – ножі, виделки і т. п. Вони подумали би, що їх морять голодом, коли би мали тільки шматок риби і скибку черствого хліба. Сьогодні люди, замість того, щоб збирати залишки, вважають за краще викинути їх кудись.

ПРИЗНАКИ БЛИЗЬКОГО УТИСКУ

Пригадуються минулорічні страйки в деяких великих містах Англії. У Ліверпулі тільки наявність урядових військ дозволила розподілити продукти і врятувати людей від голодування. Отже, бачимо, як швидко цілі міста можуть бути охоплені заворушеннями, від чого люди змушені лягати спати голодними, і вони скоро дійсно голодуватимуть, якщо буде відтяте постачання.

У нас є всі підстави вірити, що цей утиск в деяких відношеннях буде супроводжуватися люттю, небаченою в минулому. Щоправда, з історії світу бачимо, що звірства відбувалися в кожному віці. Зрозуміло також, що сьогодні ми маємо маску під назвою “Християнство”, та в цьому усьому немає жодного християнства. Ми також бачимо більш виразно, як легко здирається ця маска, під якою ховається хижацька природа. Якщо так, то можна здогадатися, як припиниться надання допомоги однією частиною світу іншій. Ми бачимо також, як злих духів опанує

неспокій. У нас є всі підстави вірити, що слова нашого Господа виконаються буквально, що гострота грядущого утиску буде такою, якою ніколи не була.

Також розуміємо, що утиск у кінці юдейської епохи був прообразом, тінню, паралеллю великого утиску, який приходить у кінці цієї епохи. Утиск, який прийшов тоді на юдейський народ, вважався найбільш лютим в історії світу. Утиск у кінці цього віку матиме набагато більші масштаби – буде всесвітнім.

ХРИСТОВЕ ЦАРСТВО – ЄДИНА НАДІЯ

Що стосується соціалістичного руху, на нашу думку, соціалісти зазнають повної невдачі в намаганні запровадити свої ідеї. Деякі з цих ідей добрі, деякі – не дуже, а деякі – погані. Але соціалісти ніколи не зможуть запровадити свої найкращі ідеї, бо ті, які контролюють капітал і розпоряджаються справами світу, ніколи не дадуть їм такої можливості. Що саме принесе анархію – соціалістичні, анархічні чи капіталістичні елементи – буде залежати від того, яку перепону буде найважче здолати.

Всі партії дуже завзяті, дуже наполегливі, дуже вперті. Капіталісти бояться, що вся країна і всі інші країни “розлетяться в пух і прах”, якщо соціалізм прийде до влади. Тому вони готові радше здихатися його, аніж дати йому шанс. Отже, ми не сподіваємося, що соціалісти матимуть достатньо сил, щоб взяти кермо влади. На нашу думку, їхні спроби закінчатся анархією, аж врешті Божественна Сила встановить обіцяне Царство.

Цим ми не звинувачуємо жодну окремо взятую партію. Віримо, що перед лицем невдачі кожна сторона вважатиме за краще, щоб вулицями текла кров, аніж погодиться бачити перемогу іншої сторони – буде готова вдатися до будь-яких крайнощів задля утримання власних цілей та ідей. Звичайно, кожна партія знає, що вона робить. Дійти згоди неможливо. Всі партії переконані, що вони праві і обов’язково доб’ються успіху. Коли надійде криза, яка, мабуть, наближається, здійметься великий вихор, який змете весь цивілізований світ. Дякувати Богу, що Царство дорогого Божого Сина покладе цьому край, коли люди зрозуміють свою безпорадність!

ЧОТИРИ ВЕЛИКІ ВІТРИ

В Об’явленні 7: 1 св. Іван згадує цей вихор: “А по цьому я бачив чотирьох ангелів, що стояли на чотирьох кутах землі та тримали чотири земні вітри, щоб вітер не віяв на землю, ані на море, ані на жодне дерево”. Земні вітри, згадані тут, звичайно, символічні. Суть у тому, що вітри з чотирьох сторін – півночі, сходу, півдня і заходу – стримані, і коли обмеження забереться, вони ринуться разом, внаслідок чого постане вихор. Деякі вірші Писання говорять про вихор, що здійметься з країв землі (Див. Єр. 23: 19; 25: 32, 33; 30: 23, 24). Ми не думаємо, що це буде буквальный вихор. Цей символічний вираз вжито, щоб передати думку про люте протистояння сил у повітрі.

Ці сили, “що панують в повітрі”, тобто “вітри”, це не сили в буквальному повітрі, а сили, згадані св. Павлом, коли він говорить про сатану, як про “князя, що панує в повітрі” (Еф. 2: 2). Ці духи, які перебували під контролем сатани – злі ангели – мали бути зв’язані ланцюгами темряви до суду Великого Дня (2 Петр. 2: 4). Звільнення цих вітрів, сил у повітрі, здається, показує, що Бог забере Свою руку, яка стримувала, що Він матиме відношення до жахливого утиску, що прийде на весь світ як великий катаклізм, наслідком чого буде повне повалення суспільного ладу в анархії.

Отже, не дивлячись на численні полегшення наших днів і благословення, які дощем сходять на світ, люди невдячні й нікчемні. Зростає незадоволення, і наслідком буде великий заколот, повне падіння теперішніх інституцій. Наш вірш, здається, натякає, що цей зовнішній вплив матиме згубні наслідки на людей, коли врешті він отримає свободу. Злі ангели перебували під обмеженнями багато століть, і вони здійснювали свій вплив настільки, наскільки мали на це дозвіл. Коли б вони отримали безмежну владу, то повалили би світ вже давно, але їх стримували ланцюги темряви.

ЗЛІ АНГЕЛИ СКОРО БУДУТЬ ВИПУЩЕНІ

Мабуть, Бог скоро перестане стримувати злих ангелів, і тоді вони виллють свою лютю на людство, так що вся земля буде повна насилля,

як було за днів Ноя. “Як було за днів Ноевих, то буде так само й за днів Сина Людського” (Лк. 17: 26).

Знаємо, що Спаситель представив думку, що у Своему другому приході Він буде присутній, незнаний світу, виконуючи працю збирання Церкви – громадження Своїх “коштовностей”, – що світ не буде знати про Його присутність, доки на нього не прийде Час Утиску. Він сказав, що люди будуть їсти й пити, купувати і продавати, садити і будувати (Лк. 17: 27-30). Все це так. Світ укладає великі контракти і т. п., нічого не знаючи, як близько ми є до нового порядку, грядущого Царства. Але ми віримо, що найближче майбутнє стане часом великої злочинності і лютих пристрастей.

Читаємо про цей час, що Бог побачив думки людей, що людське серце лихе, і зло в ньому постійно, що воно в жалюгідному стані. На нашу думку, звільнення цих “чотирьох вітрів” ще в майбутньому. Сила, яку використають ці демони після звільнення, віримо, буде використана, щоб нашкодити людству. Важко сказати, але багато наших читачів, мабуть, зазнають шкоди від них. У нас є всі підстави припускати, що коли ці злі ангели будуть звільнені, вони спрямують свій перший гнів на Господній народ. Але ми не повинні боятися, а приймати кожну річ, яку Господнє провидіння дозволить на нас, знаючи, що все буде для нашого добра. “Кожний день має досить своєї турботи”, своїх клопотів. Залишмо справи в Господніх руках і довіряймо Йому.

R5469 (1914 p.)

ВИПРАВДАНІ І ЗАСУДЖЕНІ ЗІ СЛІВ

“Бо зо слів своїх будеш виправданий, і зо слів своїх будеш засуджений” (Матвія 12: 37).

Вживаючи слово “виправданий”, наш Господь не має на думці виправдання, яке згадується переважно в Новому Завіті. “Виправдання вірою”, про яке пише св. Павло, це – очищення перед Богом тих, які від щирого серця прийняли Ісуса як свого Спасителя. “Отож, виправдавшись вірою, майте мир із Богом через Господа нашого Ісуса Христа”. Наше виправдання є на основі нашої віри в Бога; ми не можемо увійти в Його сім’ю без віри. Апостол Яків говорить, що жива віра проявляється в учинках. Бог у Своему задумі зробив обов’язковим, щоб ми проявляли віру такими добрими ділами, на які здатні. Отже, віра і діла разом розвивають у нас характер на подобу Христа, щоб мати участь у Його воскресінні. Якщо ми маємо тільки віру, а не маємо діл, ми ніколи не досягнемо мети. Якщо ми маємо всі діла, але без віри, ми так само зазнаємо невдачі.

“Зо слів своїх будеш виправданий, і зо слів своїх будеш засуджений”. Наш Господь тут зовсім не звертається до Церкви. Ніхто не був прийнятий до повного виправдання і зачаття Святим Духом перед П’ятидесятницею, яка настала через деякий час після цих слів. Вони були сказані до фарисеїв як докір. Слово “виправданий” використовується тут в обмеженому

значенні. Наприклад, говорячи про ділову операцію, проведену нами, ми можемо сказати, що виправдано обрали цей шлях. У цьому випадку Ісус використав це слово схожим чином. Він звертався до тих, які казали, що мають особливу спорідненість із Богом під Угодою Закону і є особливо святими. Юдеї не були виправдані до життя, а тільки до спільності з Богом. І тепер на них прийшла пора випробування, чи вони будуть гідними?

ДЕНЬ ВІДВІДИН ЗАЛИШИВСЯ НЕПОМІЧЕНИМ

Читаємо, що вони не зрозуміли, що знаходяться у часі випробування, що на них прийшов свого роду суд від Бога, чи вони далі зможуть, як народ, залишатися Його слугами. “Бо не зрозуміло ти часу відвідин твоїх”. Наш Господь, в’їжджаючи в Єрусалим, промовив: “Ось ваш дім залишається порожній для вас!” У той час вони, як Дім Слуг, не заслуговували на продовження особливої милості. Три з половиною роки були для них у певному значенні милістю, і між ними проголошувалося Євангеліє. Але це Євангеліє не промовило до народу, а тільки до “справді ізраїльтян” серед нього, до вірного залишку. Після трьох із половиною років, які закінчили “сімдесятий тиждень”, Господня милість для юдеїв припинилася, і відтоді двері

відчинилися для поган. Із тих пір юдеї вже не мали переваги над іншими.

Фарисеї говорили про своє повне посвячення Богу та велику святість. Ісус сказав, що вони роблять ширшими свої філактери і збільшують поли своєї одежі; що вони займають головні місця в синагогах і для показності виголошують довгі молитви; що вони дають десятину навіть з найдрібнішого насіння – м'яти, ганусу й кмину – але покинули важливіші справи в Законі, і їхнє дотримання Закону є тільки зовнішнім, поверховим (Мт. 23: 5, 6; 23: 14; 23: 23-25). Він наголосив, що Закон наказував любити свого ближнього як самого себе, і звинуватив їх, що вони “вдовині хати поїдають” і готові скористатися з того, що ті не мають законних захисників. Він сказав їм, що безглуздо сподіватися, що відмовляння молитов на кутах вулиць і т. п. є виконанням Закону.

СЛОВА ЯК ПОКАЗНИК СЕРЦЯ

“Зо слів своїх будеш засуджений”. Іншими словами, вони мали втратити особливу милість Бога. Своїми словами вони показали свою нечесність. Вони бачили добрі вчинки Ісуса, але зі заздрості та озлоблення наговорювали всяку облуду на Нього і розіп'яли Його. Все, що вони казали проти Нього, свідчило про дійсний стан їхнього серця. Вони засвідчили, що не заслуговують на Божу милість. Однак ми не повинні думати, що юдеї потрапили у вічну немилість Бога. Під час Євангельського віку вони мали особливі покарання: зазнали багатьох переслідувань, але ці переслідування були з причини їхньої віри в Бога.

“Врешті спіткав їх [Божий] гнів” під час сорока років, якими завершився Юдейський вік. У кінці 70-го року н. е. народ був розбитий вщент. Але люди позосталися. І ось скоро вони повинні повернутися вповні до Божої милості, бо вони “за вибором улюблені ради отців”. Вони далі мають частку в задумі, який був від початку, тому їхнє осудження не було вічним. Проте вони втратили головне благословення.

Коли б вони сказали: “Ми ще не здатні визнати, що це – Месія, але переконані, що через Нього діє якась чудесна сила”, коли б вони вжили такі слова, то це свідчило би, що вони хочуть знати правильний шлях, який Бог зміг би

їм показати, як показав іншим, особливо після П'ятидесятниці. У такому випадку зі своїх слів і поведінки вони могли бути виправдані. Але вони не сказали таких слів, бо не були в належному стані серця. “Бо чим серце наповнене, те говорять уста...”. Стан їхнього серця проявився у їхніх словах, тому милість до їхнього народу припинилася.

ЩО ТАКЕ ЛИХОСЛІВ'Я?

Апостол Павло каже “нікого не лихословити” (Гиж.). Він не каже не лихословити жодне віровчення. Деякі віровчення треба відверто лихословити. Це принесло би користь тим, які ними зв'язані. Він не каже, що ми не повинні лихословити погані принципи, але не треба переходити на особи. Біблія каже, що людство думає погано, говорить погано і робить погано: у цьому сенсі всі люди є під осудом. І казати, що весь світ є грішним, не означає лихословити, бо всі визнають цей факт. Дійсно, кожна людина повинна знати, що всі люди грішні, що панує гріх.

Та коли ми переходимо на особи, то опиняємося на слизькому. Ісус казав, що фарисеї – лицеміри та побілені гроби. Але при цьому Він не звертався до якоїсь окремої особи, а говорив про систему, про клас. Тож коли ми попереджаємо інших про кишенькового злодія, то не обов'язково кидаємо підозру на когось із наших сусідів. Однак коли ми виділяємо якусь особу і говоримо про неї погано, то, за словами Святого Письма, ми йдемо не туди, хіба що це цілком обов'язково. Якщо ви знаєте про кишенькового злодія, то правильно було би його заарештувати. Але якщо ви знаєте, що свого часу хтось любив поцупити з кишені, то з цього зовсім не виникає, що він такий надалі, адже він міг змінитися.

Тому, якщо ми остерігаємо інших від злодія, то неправильно вказувати на ту чи іншу особу, хіба що ви знаєте про це напевно. Є особи, які вийшли з в'язниці і сьогодні служать Правді та праведності. Тому звинувачувати і підозрювати когось тільки за те, що він раніше в житті повівся не так як треба, неправильно. Не можна підозрювати когось і не давати йому обрати правильний шлях на майбутнє. Краще сказати: “Тепер ти вільний, і, думаю, в тебе є рішучість

поводитися правильно”. Наслідки цього будуть добрі: ви дасте такій особі зрозуміти, що хтось, хто знає про її минуле, хоче їй тепер допомогти. Проте якщо така особа не дає запевнення, що поводитиметься правильно, ми маємо право попередити інших про неї. Якщо ж вона хоче робити добро, ми повинні всіляко допомогти їй.

СВІТ ПОВНИЙ ЛИХОСЛІВ'Я

Немає сумніву, що скрізь повно лихослів'я: світ потопає в ньому. Бізнесмен говорить про бізнесмена, що вірити йому – це те саме, що намагатися підняти слона за хвіст, даючи об'язно зрозуміти, наскільки він йому довіряє. Ось ще один вираз: “Я йому не вірю навіть на копійку”. Світ ще не ввійшов у школу Христа. Поки що тільки Церква має виразну настанову не говорити лихе про інших. Звичайно, коли ми говоримо погано про когось, для нашої деградованої плоті цілком природно “хитрувати” на кожному кроці, вигадуючи щось для власного виправдання. Здається, що навіть Господній народ часто “намацує”, як знайти виправдання для лихослів'я, щоб не отримати докору.

“ЛЮДСЬКЕ СЕРЦЕ НАЙЛУКАВІШЕ”

Вважається, і не безпідставно, що кожна Божа дитина має серце, яке прагне виконувати Господню волю, і тому жодна з них не прагнутиме робити щось всупереч їй. Але в деградованому людському серці є щось дуже лукаве – готовність робити речі, до яких воно звикло у світі. Ми знали людей зі світу, які зовсім не вважають, що говорять те чи інше про когось. Часто вони це кажуть пошепки, знаючи, що особа, якій вони розповіли, за п'ять хвилин прошепоче це комусь іншому. Навіть якщо вони не впевнені в правдивості сказаного, то вважають за “краще” не тримати це в собі! Їм хочеться, щоб новини розійшлися через інших. Якийсь час вони тримають їх як ласий шматок під язиком, аж врешті не витримують, виплюнувши іншим, щоб через них це рознеслося далі! Зло не знаходить собі місця, доки не вибереться назовні.

Але хтось скаже: “Хіба погано говорити правду про особу?” “Так, погано!” “Але якщо не сказати Петрові, що Марія винна мені гроші, то він їй буде довіряти. Я мушу розповісти іншим, бо інакше вона піде брати в борг і до них. Я не

буду казати багато: я тільки знижу плечима, кивну головою і скажу: «Будьте обережні, не потрапте на гачок»”. Отож навіть якщо вона вам винна копійки, ви їй завдасте кривди на тисячу доларів.

Якщо ми знаємо щось, про що можна було би розповісти, і це “свербить” нас, не даючи спокою, звернімося до Господа в молитві і щиро спробуємо дотриматись вказівки апостола Павла: “Усяке подратування, і гнів, і лютість, і крик, і лайка [лихослів'я] нехай буде взято від вас разом із усякою злобою. А ви один до одного будьте ласкаві, милостиві, прощаючи один одному, як і Бог через Христа вам простив” (Еф. 4: 31, 32).

ЩО ВАЖЛИВО ДЛЯ ГОСПОДНЬОГО НАРОДУ?

Віримо, дорогі брати і сестри, що лихослів'я є однією з проблем християн: невміння знати як, коли і де промовчати в справах інших. Ми знаємо брата, який був у в'язниці і якого звільнили. Він розповів нам, як зрадив, що вийшов звідти. Ми запитали: “Ти розповідав комусь, що був у в'язниці?” “Так, але добре було би про це більше не говорити. Небагато хто з Господнього народу повірить вам, коли дізнається”. “Добре, ми підемо до тих, кому ти розповів, і скажемо більше про це не згадувати взагалі, бо наша деградована природа любить про такі речі говорити”.

ВИЗНАЧЕННЯ ЛИХОСЛІВ'Я

Звичайно, є нерозумні люди, які говорять погане як про інших, так і про себе. Але більшість не хоче говорити чогось принизливого про себе. Ми повинні зупинитися і подумати: “Чи ж я повинен казати щось шкідливе про інших? Коли би обставини змінилися, і я опинився на його місці, а він – на моєму, то чи я хотів би, щоб таке говорили про мене?”

А як бути, коли ми бачимо, що хтось тягне в іншого гаманець? Тоді ми повинні відчувати за собою право вжити заходів для його арешту, бо, на нашу думку, це було би найкращим і для цієї людини, і для інших. Було би правильно закричати: “Злодій! Злодій! Хапайте його”.

Отже, наскільки ми здатні дати визначення, лихословити означає говорити щось, що приносило би шкоду іншому шляхом або в умовах,

які, якщо їх пристосувати до нас, ми би вважали недобрими та шкідливими. Кілька разів ми переконувались, що особа робить погано, і звертались до неї, кажучи, що коли вона буде поводитися так надалі, ми вважатимемо своїм обов'язком вжити заходів, але якщо вона запевнить нас, що полишить таку поведінку, ми не робитимемо нічого. Ось так у кількох випадках певна особа стрималася від того, щоб скривдити інших, і нам не довелося відкрито згадувати про річ, яку ми знали, і про яку, мабуть, не знала жодна інша людина у світі.

Ми потребуємо мудрості згори. Віримо, що таке відношення є необхідним для розвитку християнського характеру. Якщо ми дійсно прагнемо добра для нашого ближнього, а також для себе, якщо ми прагнемо поважати його так, як ми би хотіли, щоб він поважав нас, ми повинні триматися Золотого Правил: “Тож усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви”. Цю саму думку коротко наводить св. Павло словами: “Тож тому, поки маємо час, усім робімо добро” (Гал. 6: 10).

R5470 (1914 p.)

ВІЛЬНА ВОЛЯ

Вільна Воля – вираз, який виник, очевидно, на противагу думці, що людство є тільки машинами, які працюють під певним впливом, що Бог, наприклад, діє на особу, змушуючи її поводитися, хотіти або думати певним чином, або що сатана може контролювати чиюсь волю, змушуючи людину до зла всупереч її бажанню.

Біблія дає нам зрозуміти, що коли Бог створив людину, то створив її на Свій власний розумовий образ, тобто з вільним волевиявленням у виборі способу дій – зі здібністю і свободою приймати рішення для себе у власному розумі. Біблія свідчить, що Бог схожим чином створив усі розумні істоти духовного світу – ангелів, херувимів, серафимів і т. п., про яких сказано, що вони є на Божий образ, маючи повну свободу волі.

Якщо Бог може обирати той чи інший шлях, то можемо і ми. Ми можемо бути слухняні Богу або неслухняні – як нам хочеться. Але з причини гріхопадіння та його прокляття (покарання смертю), а також занепаду людських можливостей внаслідок процесів вмирання, людська воля часто опиняється в труднощах. Апостол Павло каже: “Бо бажання лежить у мені, але щоб виконати добре”, – не завжди можливо (Рим. 7: 18). Ми повинні хотіти робити досконало, хоча насправді ніхто робити досконало не може. З іншого боку, хтось може хотіти робити погано, але при цьому натрапляти на ті чи інші перешкоди у виконанні своєї волі. У кожному випадку воля є вільною.

Існує така річ як заволодіння волею. Підкоряючи свою волю окультним впливам,

деякі особи є керовані злими духами. Вони практично втрачають волю, і ми називаємо їх ненормальними, душевнохворими. Кажуть, що більш ніж половина пожильців притулків для душевнохворих знаходиться в них не через психічні розлади, а тому, що вони біснуваті.

ОСОБИСТІСТЬ БУДЕ ЗБЕРЕЖЕНА

Божому народу дано зрозуміти, що єдиний шлях прийти до єдності з Богом – повністю підкорити Йому волю. Таке підкорення волі було би нерозумним, хіба що воно є підкоренням Господу, або, як у випадку малих дітей, підкоренням батькам або вчителям.

Дитина може думати так: “Я маю власну волю, але знехтую нею і буду виконувати волю моїх батьків”. Це – правильна поведінка дитини під впливом добрих і мудрих батьків. Дитині треба дати зрозуміти, що її воля ще ненавчена, що цю волю треба підкорити цілковито волі батьків і звертатися до них за керівництвом та вказівками. Та кожний батько, розуміючи власну відповідальність як наставника дитини, повинен поводитися із дитиною зважаючи на її вільну волю і намагатися показати їй причину, чому справа виглядає саме так, контролюючи волю, наскільки можливо, шляхом розумного прояву власної волі.

Саме так поведуться ті, які є в Божій сім'ї. Для них важливо, перш за все, підкоритися Богу – відмовитися від власної волі. Вони повинні, передусім, визнати, що вони позбавлені святості, народжені в гріху, мають недосконалі, деградовані нахили, які, якщо

їх триматися, виявляться шкідливими. Тому вони повинні намагатися зробити Господню волю власною волею. Вони повинні підкоритися повною мірою Його керівництву, бо Його воля для них має на меті тільки їхнє добро. Господь навчає Своїх послідовників думати і, вивчаючи Біблію, читати між рядками, щоб здобути поради, які Він у ній пропонує. Так вони зможуть краще пізнати Його волю і побачити, наскільки Божа воля краща від їхньої, що дозволить їм прийти до тіснішої єдності серця з Ним та з Господом Ісусом.

Свобода волі протиставлена рабству плоті. У нас може бути бажання вирушити в кругосвітню

подорож, але цьому може перешкодити хвороба або каліцтво, або недостатня кількість грошей, чи відсутність засобів пересування. Тобто, якщо навіть є воля, то не завжди можливо впровадити її в чин. Так само з гріхом і праведністю, з волевиявленням робити те чи інше. Кожному певною мірою стають на перешкоді власні вади або вади інших, які є під пануванням сатани, князя цього світу. Та коли воля цілковито підкорена Богу, Він щораз більше дає нам дух здорового розуму – ми з дня на день більше перемінюємося на Його подоби.

R5475 (1914 p.)

ПРАЦІВНИКИ У ВІНОГРАДНИКУ

МАТВІЯ 20: 1-16

*“Він... наказує сходити сонцю Своєму над злими й над добрими, і дощ посилає на праведних і на неправедних”
(Матвія 5: 45).*

Цю притчу важко пояснити так, щоб всі її факти знайшли своє виконання. Великий Учитель дав її як притчу про Царство. Отже, ми знаємо, що вона стосується випробувань Церкви протягом Євангельського віку. Коли би ми застосували згадані різні відрізки часу до різних епох цього віку, ми би зіткнулися з труднощами, бо апостоли та інші, покликані на початку віку, не жили і не працювали впродовж всього періоду. Застосовуючи її таким чином, ми би прийшли до переконання, що тільки ті, які жили на початку віку, мали виразну обітницю нагороди, а всі інші отримали тільки запевнення, що отримають те, що їм буде належатися.

Інша трудність, з якою ми зіткнемося при поясненні притчі, – як застосувати нарікання покликаних першими і нагороджених останніми. Інші вірші показують нам, що апостоли й ті, кого покликано першими в Євангельському віці, зазнають зміни у воскресінні перед тими, які житимуть у Другому Приході Христа. Св. Павло говорить, що мертві в Христі встануть першими, а потім ті з нас, які житимуть, будуть перемінені. Крім того, немислимо, щоб апостоли та інші з першої Церкви нарікали на дану їм нагороду.

Про всі ці складності треба пам'ятати, коли ми намагаємось знайти пояснення притчі, яке б відповідало тому, чого зазнала Церква в цілому під час Євангельського віку.

Якщо ми спробуємо застосувати притчу до особистих випробувань Божого народу, ми також матимемо труднощі. Застосовуючи її подібним чином, ми могли би сказати, що ті, які почали своє християнське життя доволі рано і виявились вірними в Господній службі на схилку життя, власне, і є тими, кого покликано першими, кому обіцяно нагороду. Інші, які прийшли пізніше і служили Господній справі тільки частиною свого часу, своїх сил і талантів, відповідали би тим, які почули поклик пізніше – деякі навіть об одинадцятій годині. Якщо ми пояснюємо значення притчі таким чином, що всі вони здобудуть подібну нагороду, незалежно від часу, проведеного в Господній службі, ми і далі матимемо проблему з фактом, що покликані на самому початку нарікали, скаржилися, показували невдоволення.

Навпаки, ми твердо переконані, що кожен, хто нарікає на Господню волю, на Його справедливій та повній любові постанови для Його народу, ніколи не здобуде нагороди Царства за завесою. Знаймо, що кожен, хто почує “Добре, слуго” від Учителя і отримає переміну воскресіння, є далеким від того, щоб нарікати. Вони будуть радіті і веселитися, розуміючи, що і так надто щедро нагороджені за незначну службу

і жертву. Як в такому випадку застосувати цю притчу розсудливо, в згоді з ученнями інших віршів про нагороду класу Царства? На думку приходить тільки один спосіб: застосувати притчу цілковито до випробувань класу Царства в цьому житті, особливо до тих, які житимуть наприкінці Євангельського віку.

ЧАСТКОВЕ ЗАСТОСУВАННЯ ДО ЮДЕЇВ

Шістнадцять століть і навіть більше юдеї чекали на перший прихід Месії та блаженні нагоди, які прийдуть в той час. Коли Ісус почав Своє служіння, Він проповідував: “Наблизилось Царство Небесне”, – і дав юдеям привілей увійти в нього. Цей привілей був “динарієм”, тобто винагородою за вірне намагання дотримуватися Закону у своєму житті. Коли була проголошена пропозиція Царства, на неї відгукнулися деякі митники і грішники, ті, які раніше нехтували Божою службою і працею у винограднику. Цих нових працівників Господь Ісус прийняв і дав їм можливість стати Його учнями.

Привілей учнівства був “динарієм”, винагородою. Книжники та фарисеї, вірні Господу Богові у своєму житті, думали, що вони повинні мати першість, перевагу над митниками і грішниками, і нарікали, вважаючи несправедливим будь-який крок, який не давав їм кращих нагод у Царстві. “Якщо митники і грішники, – думали вони, – мають здобути блаженний привілей учнівства з Месією, тоді до нас має бути ще більша прихильність”. Вони нарікали на Ісуса, що Він приймає митників і грішників і їсть з ними.

Одна з притч Учителя передбачалася як особливий докір фарисеям. Марнотратний син представляв клас юдеїв, який не жив згідно зі своїми привілеями, тоді як старший брат представляв тих, які весь час намагалися наполегливо і енергійно займатися справами Отця. Коли деякі з класу марнотратного сина прийняли Послання Божої Любові з уст Ісуса та Його учнів, повернулися до Отцівського Дому, були прийняті доброзичливо і отримали такий самий привілей синівства, як ті, які не віддалялися від дому, але вірно трудилися, особи з класу старшого брата образилися. Вони нарікали і відмовлялися брати участь у гостині. Ось так деякі перші отримали можливість, але виявилися останніми щодо благословень, натомість інші, які були останніми

і найменшими, здобули можливість отримати Божественне благословення раніше і більшою мірою.

СТОСУЄТЬСЯ ТАКОЖ ХРИСТІЯН

Загальний урок цієї притчі, очевидно, в тому, що ми повинні оцінювати факт, що будь-яка річ, запропонована Богом, це – дар. Ми повинні увійти в Його службу, маючи повну любові відданість принципу, праведності. Якщо ми вже служимо багато років, то повинні оцінювати привілей, а зацікавленість Господньою справою повинна робити нас щасливими. З погляду оцінювання привілею служити ми повинні радіти, дивлячись як Господня праця рухається вперед, як інші входять в службу і отримують таку саму нагороду, якої ми сподіваємось для себе. Хто має такий широкий дух, хто оцінює привілеї виноградника, хто признає тих, “кого б тільки покликав Господь, Бог наш”, той (і тільки той) буде придатний до Царства, готовий прийняти особливі привілеї знання та нагод, коли надійде час проголосити Царство.

Як образне царство було запропоноване юдеям за днів Ісуса, і новаки в Божественній службі отримали однакові нагоди мати частку в Царстві з тими, які були зайняті довгий час, так, мабуть, буде в кінці, тобто в жнивному часі, цього Євангельського віку. Хто все своє життя намагався бути вірним Господу і служити Його справі, повинен пам’ятати, що він має набагато більше привілеїв та благословень. Хто увійшов у Божественну службу пізніше, той повинен радіти зі співслугами.

Справді, всі слуги, як подає Слово Господа, повинні молитися до Господаря, щоб Він послав ще більше працівників у виноградник, а не мати почуття заздрості до тих, хто може прийти. Оскільки більше знання Теперішньої Правди приходить як нагорода до всіх, хто трудиться у винограднику Господа, то не дивуймося, якщо обов’язки будуть порівну розподілені між тими, хто увійшов тільки недавно, і тими, хто в службі Господарю вже давно.

Радше радіймо з Господніх шляхів. Нехай наші серця не наповнює гнів з приводу Його милості до тих, які увійшли до служби лише об одинадцятій годині. Хіба вони не брати? Чи на основі Золотого Правил ми не повинні бажати

їм того самого благословення, яке маємо? Будь-яка відчуженість з боку тих, хто є давніше в Господній службі, будь-яке почуття з їхнього боку, що вони обов'язково повинні мати більше проявів Господньої прихильності, є однозначно поганою річчю. Господь хоче, щоб ми були щораз більше схожі на Нього. Тому будьте такими, як ваш Отець, Який добрий навіть до невдячних. “Він... наказує сходити сонцю Своєму над злими й над добрими, і дощ посилає на праведних і на неправедних” (Мт. 5: 45).

УРОКИ ЗАГОЛОВНОГО ВІРША

Ми щораз більше дізнаємося, що наші прабабки в Середньовіччі втратили у великому та істотному значенні правильне уявлення про Божий характер та про План спасіння людства. Замість того, щоб показувати Його у своїх віровченнях як люблячого і ласкавого, вони змалювали Його в зовсім інших кольорах. Віровчення Середньовіччя, які дійшли до нас, представили нам перебільшене, спотворене бачення учень Біблії. Тільки в останні роки її дослідники починають зауважувати цей факт. Сьогодні майже всі розсудливі люди відкидають ці учення як нераціональні в тому, чого вони навчають – у своєму представленні, що Бог від початку задумав огняне пекло і вічні муки практично для всіх людських створінь, яких налічуються мільярди, і рай блаженства для жменьки святих, небагатьох вибраних.

На жаль, хоча ми зрозуміли помилковість наших віровчень і відмовились від них, багато хто з нас так і не зміг побачити, наскільки ці учення відрізняються від учень Біблії! Але Біблію вивчають знову. Рожеві окуляри-віровчення, які спотворювали наш зір, розлітаються на шматки. Ми вчимося читати Біблію у її власному ясному світлі, і до нас, відповідно, приходять благословення.

Зверніть, наприклад, увагу на слова: “Щоб вам бути синами Отця вашого, що на небі”. Брат Кальвін, Кривава Мері та тисячі інших чинили в Середньовіччі жахливі злочини в ім'я релігії, в ім'я Ісуса, в ім'я Отця, думаючи що вони наслідують Бога, що вони є як їхній Отець, що на небі. На жаль, вони Його так і не пізнали, бо дивились на образи, намальовані демонами, які зображують Всемогутнього, милостивого Бога,

Отця милосердя, найбільш диявольським у планах та задумах щодо Своїх людських створінь. Тепер ми намагаємось побачити, що Ісус мав на думці, коли казав: “Щоб вам бути синами Отця вашого, що на небі”. До цього додаймо інші Його слова: “Добрий бо Він до невдячних і злих”, і “наказує сходити сонцю Своєму над злими й над добрими, і дощ посилає на праведних і на неправедних”.

Двоє з найбільш шляхетних Ісусових учнів неправильно зрозуміли Його слова, хоча багато часу провели з Учителем. Тим більше ми з розумінням ставимося до тих, які під час довгого періоду енергійного творення віровчень і нехтування вивченням Біблії загубили всяке правильне уявлення про Божественний характер!

Згадані учні це – Яків та Іван, сини Заведесві. Коли Господу та Його учням забракло їжі, Яків та Іван пішли до міста в Самарії купити хліба. Самаряни почали випитувати, чому Ісус не прийшов до їхнього міста, щоб уздоровити одного їхнього хворого, а також юдеїв. Дізнавшись, що Його місія в той час була тільки до юдеїв, вони образилися і сказали: “То купуйте хліб в юдеїв; ми вам нічого не продамо”. Тоді Яків та Іван, обурені, що їхнього Учителя, спадкоємця всіх речей, принизили таким чином, запитали в Ісуса дозволу звести додолу вогонь на самарян і спалити їхнє місто. Учні думали, що вони мають дух Бога. Натомість Ісус відповів: “Ви не знаєте, якого ви духа. Бо Син Людський прийшов не губити душі людські, а спасати!”

Тож якщо двом дорогим учням потрібно було докорити, показавши, що в них поганий дух, якщо вони хочуть знищити самарян, – то наскільки більше докору з боку Ісуса заслуговують ті, хто в ім'я Бога відправляє всіх опонентів на вічні муки!

Але такими були деякі з нас у своєму незнанні, у своїй забобонності, у своєму сп'янінні віровченнями, внаслідок споживання вина фальшивого вчення (Об. 17: 1-5; 18: 3). Які ми вдячні Богу за визволення! Нехай буде слава Його імені за більш розсудливе бачення, яке здобуває Його народ! Світанок Ранку Нової Епохи дає просвітлення. Сонце Праведності піднімається; страховища минулого утікають перед його яскравим промінням. “Розкажіть усьому світу цю блаженну вість”.

СЛАВНИЙ ХАРАКТЕР НАШОГО БОГА

Тож коли читаємо наш заголовний вірш, бачимо, що він розповідає про нашого Бога – доброго, люблячого, милосердного, ласкавого навіть до невдячних, несправедливих, грішних; тому ми повинні бути добрими, великодушними, люблячими, повинні робити добро всім, коли є нагода, і особливо Дому Віри. Такий погляд на Бога промовляє до нашого серця, і чим більше ми дізнаємося про цього Бога Любові, чим більше розуміємо, що Він є єдиним люблячим і справжнім Богом, що всі наші попередні неправильні уявлення були вигаданими, позбавленими любові, неправдивими, що ми виградали собі богів, тим більше розуміємо, що цивілізовані землі створили собі ідоли-віровчення пером і друкарською машиною, чорнилом і папером – більш жахливі, ніж погани створили зі заліза, каменю, міді або глини.

“Бо як у душі своїй він обраховує, такий є”. Якщо ідеал його серця (Бог, якому він поклоняється) жорстокий, мстивий, ненависницький, диявольський, то було би дивом, якби такий чоловік (жінка), що поклоняється фальшивому божеству, не забруднився і не почав думати і робити погано. Та коли ми маємо перед очима розуму люблячого і справжнього Бога (свій ідеал), ми щораз більше підлягаємо зміні через відновлення нашого розуму, щораз більше переконуємось у добрій, прийнятній та досконалій волі Бога в нашому щоденному житті.

Тримаймося міцно того, що добре – вірного Божого Слова. Полишмо людські теорії Середньовіччя, які так хибно представляли нам Божественне Послання. Цим ми будемо прислухатися до слів Учителя: “І пізнаєте Правду, а Правда вас вільними зробить”.

R5473 (1914 p.)

СПОКУТУВАННЯ ГРІХА – АДАМОВОГО І ЧАСТКОВО ДОБРОВІЛЬНОГО

Є два різні погляди на спокутування гріха. Перш за все, Божественна Справедливість повинна отримати відшкодування за Адамів гріх. Декрет великого Верховного Судді Всесвіту, що людський рід повинен померти, був винесений після непослуху Адама, і нікого не можна звільнити від смерті, доки декрет не буде відкликаний після виконання його вимог. Проте анулювання декрету Справедливості не зробить людину одразу досконалою.

Якщо б людину кинули до в'язниці за якийсь злочин, а потім, через десять років, хтось відшкодував, тобто сплатив, її борг і виконав вимоги закону, то в'язня звільнили б – справедливість отримала б відшкодування. Але свобода від обмежень тюремного життя не поверне в'язню його зору, зубів, волосся, здоров'я чи ще чогось втраченого або зіпсованого під час перебування у в'язниці. Так само, яке б відшкодування Справедливість не отримала за людство, люди під час свого пробудження з гробу не будуть вільні від слідів, залишених на них Гріхом.

У той час над світом вже не тяжітиме Божественна немилість, бо ціна за визволення людини буде заплачена. Але людство на початку

Тисячолітнього віку далі матиме вади внаслідок гріхопадіння. Тому праця згаданого віку буде полягати у тому, щоб відновити людський рід, підняти його з недосконалості та слабкого стану. Людина матиме допомогу, щоб піднятися з деградованого стану, адже Справедливість отримає відшкодування.

Світ буде в руках Христа, Який купив людей жертвою власного життя. Ми повинні пам'ятати, що задоволення вимог Справедливості не дає людству реституції від недосконалості, бо законне відшкодування є тільки відверненням немилості Бога, анулюванням вироку смерті. Воно дає можливість людині отримати назад милість Бога – повернутися в кінці Тисячоліття до стану, гідного Божественного прийняття.

Що стосується відшкодування Божественній Справедливості, яке має відбутися перед запровадженням Нової Угоди, воно не тільки міститиме відшкодування за Адамів гріх, але й охоплюватиме покарання за частково добровільні гріхи і відшкодування за певні прояви відвертої несправедливості з боку людства, коли воно мало знання про кращий шлях і певною мірою було відповідальне за свої несправедливі

слова і вчинки. Звичайно, воно частково було в незнанні, але часто це було свідомим, і залежно від міри відповідальності Справедливість вимагатиме відплати.

РОЗРАХУНОК ЮДЕЙСЬКОГО ВІКУ

При кінці Юдейського віку Бог мав розрахунок з народом Ізраїлю, і це стало одним з найжахливіших часів горя, яке світ коли-небудь знав. Ісус відкрито заявив, що від цього Віку – від покоління, яке тоді жило – Бог вимагатиме спокутування за всю праведну кров, пролиту від часу Авеля до часу, в якому промовляв Ісус (Мт. 23: 34-36).

Ці частково добровільні гріхи світу не є повністю закриті жертвами за гріх. Наскільки вони були добровільними, настільки їх треба спокутувати через покарання. Ці гріхи та провини є образно покладені на клас козла відпущення – Велику Громаду. У великому позаобразі, який незабаром виконається, цьому класу доведеться постраждати за деякі частково добровільні гріхи світу – особливо за гріхи Вавилону. Уся кров Божих святих від початку Євангельського віку буде вимагатися від нинішнього покоління у “час лютий, якого не бувало від того часу, як постали люди” (Кул.).

Мученики минулого, “під жертівником душі побитих”, образно немовби кличуть про відплату з боку Справедливості, кажучи: “Аж доки, Владико святий та правдивий, не будеш судити, і не мститимеш тим, хто живе на землі, за кров нашу?” Їм сказано почекати, аж інші їхні брати будуть так само вбиті, і тоді вина всіх отримає помсту (Об. 6: 9-11).

РОЗРАХУНОК ЄВАНГЕЛЬСЬКОГО ВІКУ

З вищесказаного бачимо, що при кінці Євангельського віку буде ще інше зведення рахунків. Це буде час утиску, якого ніколи не було, відколи існує народ, і ніколи більше не буде потім, і який скоро прийде (Мт. 24: 21-22). Про це промовисто свідчать численні пророцтва Святого Письма. Наш Господь зараз знову присутній як великий Суддя, і грозові хмари швидко громадаються в цьому Дні Його царської присутності.

Постає запитання, чому потрібна повна відплата за всі лиха двох віків – Євангельського і попереднього – охоплюючи час від пролиття

крові праведного Авеля і аж дотепер, при кінці цих віків? Відповідаємо, що основне світло кожного віку приходить при його кінці, і ті, які грішать проти такого світла, заслуговують на більш суворе покарання, ніж схожі лиходії перед ними, які мали менше світла. Біблійний аргумент полягає у тому, що схвалювати погані вчинки минулого в світлі теперішнього означає збільшувати відповідальність і заслуговувати на покарання в цілому.

Не треба далеко дивитися, щоб побачити такі беззаконня, тобто невідповідності, у сьогоденнішньому світі і, перш за все, у християнстві. На світ сьогодні сяє досить багато світла і особливо на його цивілізовану частину. Принципи праведності, викладені в юдейському Законі, а згодом продемонстровані на прикладі Господа та апостолів, настільки освітили розуми громадськості щодо справедливості та несправедливості, добра та зла, того, що правильне і неправильне, що жодне покоління не було настільки відповідальним, як теперішнє.

Не дивлячись на зростання знання і на те, що у світі панує велика несправедливість, бачимо, що небагато хто прагне робити хоч щось для полагодження і стабілізації справ у світі – фінансових, громадських та релігійних. Радше більшість тих, хто володіє перевагами, вважає за краще триматися їх, навіть якщо розуміє, що вони несправедливі, незаконні.

Бачимо також, що більшість зла, завданого Господнім святим у минулому, досі не отримала належного покарання. Великі системи, які в ім'я Христа переслідували справжню Церкву, далі існують, почувають себе добре і ще не отримали справедливої відплати. У жахливому утиску близького майбутнього великий Вавилон впаде, як великий жорновий камінь у море, коли рука кожного підніметься проти ближнього в анархії, коли “для того, хто виходить, і для того, хто входить не буде спокою”.

КЛАС КОЗЛА ВІДПУЩЕННЯ ЗАКОННО СПОКУТУЄ

Здається, що законна спокут цих гріхів має відбутися за участю класу козла відпущення, як показано в образі (3 М. 16: 20-22). Ізраїль у цьому випадку представляє світ. В образі, в якому фігурує козел відпущення, Господь показує

Велику Громаду, яка заслана в пустиню самотності і зазнає переслідувань. Після посвячення вона не хотіла добровільно йти “поза табір і наругу Його [Христа] понести”. Вона не має участі в примиренні за гріх, але матиме право і навіть буде змушена понести тягар деяких добровільних гріхів світу, від чого стане мертвою для світу, і її духовне існування буде врятоване в Дні Господа Ісуса.

Цей клас, особливо великий в наші дні, буде переданий противнику, щоб постраждати у великому часі утиску. Ті, які приймуть згадані труднощі вірно і віддано, вважатимуться переможцями і отримають пальмове віття звитяги, як показано в Об. 7: 1-17. Вони отримають привілей брати участь у Весільній Вечері Агнця і будуть почесними слугами Нареченої Христа. Якщо ж вони не приймуть їх і не очистять свої заплямовані одежі у крові Агнця, то підуть на Другу Смерть.

Цього великого часу утиску уникне Мала Черідка, вірний клас Господнього козла, який жертвує себе, натомість Велика Громада уникнути його не зможе, а опиниться в ньому. Ті, які належатимуть до неї, вийдуть із цього утиску з очищеними одежами, вибіленими кров'ю Агнця. Проте їхні одежі очистять не страждання. У своїх стражданнях вони навчатися, як ніколи раніше, оцінювати свій стосунок до Божого Агнця і Його заслуги, яка дає примирення, і вірою здобудуть право застосувати її для свого очищення. Думаючи про труднощі цих Божих дітей, які незабаром прийдуть, намагаймося більше проявляти нашу любов до Господа, більше та вірно віддавати життя в службі нашому Цареві, а також Дому Віри.

ТІЛЬКИ ІСУС Є ВІДКУПИТЕЛЕМ

Було би невірною казати, що клас козла відпущення має участь у примиренні за гріх, яке дасть можливість певній частині людства вийти з гробу. Гріб представляє покарання Адама за його провину, і це покарання успадкували всі його діти. Апостол говорить, що “через [непослух] одного чоловіка ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть [в результаті], так прийшла й смерть у всіх людей” (Рим. 5: 12).

Тільки смерть Ісуса може скасувати гріх Адама. Тільки Він був Відкупителем, тільки Він

дав Викуп. Він дав Своє життя за життя батька Адама як відшкодування за гріхи всього світу. Ті, за кого Ісус заступається як за членів Свого Тіла, стають Його спільниками і зайняті з Ним в Його праці не за власні заслуги, а за те, що “Він обдарував нас в Улюбленім”. Зі Святого Письма дізнаємось, що вони причетні до скасування “гріха світу” через спільність з їх Головою. Велика Громада не має жодного відношення до скасування гріха світу.

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ГРІХИ ПРОТИ СВІТЛА

“Гріх світу” (Ів. 1: 29) – це гріх Адама, але є ще інші гріхи, окрім Адамового гріха, що прийшов на світ через гріхопадіння. Можемо припустити, що в кожному віці були гріхи, вчинені проти певної міри світла. Але грішники, які їх чинили, не були зачаті Святим Духом, тому їхні гріхи проти світла не принесли їм Другу Смерть.

Тим не менше, наскільки вони мали світло і знання, настільки мали відповідальність. І хоча Ісус помер, щоб всі могли мати можливість повернутися з гробу до досконалого життя, Він не помер за жодний особистий гріх, вчинений проти світла. За такі гріхи кожна особа відповідальна сама.

У випадку класу Церкви, добровільні лиходії будуть позбавлені життя. Апостол Павло каже, що деякі були віддані сатані на знищення плоті, щоб їхній дух міг спастися. Кожний добровільний гріх, хто б і коли його не вчинив, повинен принести у відповідь шмагання або смерть грішника.

ГРІХИ, НА ЯКІ НЕ ПОШИРЮЄТЬСЯ ХРИСТОВА ЖЕРТВА

Христова смерть є примиренням тільки за гріх Адама. Але інші гріхи прямої відповідальності, гріхи проти світла також мають бути врегульовані. У давні часи Божий народ зазнав важких переслідувань. Ті, кого переслідували, змушені були переховуватися по печерах та проваллях земних (Євр. 11: 32-40). За злочини проти них, наскільки їх чинили з тією чи іншою мірою світла, злочинці мали бути покарані.

Боже провидіння звело рахунки з юдейським народом у кінці Юдейського віку. Цей народ спіткав гнів вкінці. Зведення рахунків з цим народом, знаємо, завершилося у 70 році н. е. Що

стосується інших народів, можемо припустити, що Бог повопився з ними схожим чином, хоча не обов'язково так само, бо вони не були в стосунках угоди з Ним, як були ізраїльтяни.

Переходячи до Євангельського віку, бачимо, що численні гріхи жодним чином не можуть бути закриті Христовою жертвою, бо були гріхами проти часткового світла та знання. Основна частина цих гріхів була, судячи зі слів Учителя, проти Його народу. Він казав, що той, хто скривдить одного з "найменших", які повірили в Нього, буде покараний, а той, хто подасть хоча би "кухоль зимної води" одному з них, буде мати нагороду (Мт. 18: 6; 10: 42).

Читаємо про жахливі злочини, вчинені проти святих під час Євангельського віку. Їх обливали смолою і підпалювали, ними годували диких тварин, які роздирали тіла на шматки, їх катували усіма можливими способами. Розсудливо припустити, що ті, які чинили такі злочини, мали бути покарані. Але Господь сказав нам, що ми не повинні судити передчасно. У свій час ми станемо судьями світу. Сьогодні ми повинні дивитися на Господа і чекати на Його суд.

ПОЗАОБРАЗНИЙ КОЗЕЛ ВІДПУЩЕННЯ

Святе Письмо показує, що так як був час поррахунку з юдеями, який закінчився у 70 році н. е., так буде і час поррахунку з тими, які називають себе християнськими народами. Наскільки вони вдавалися до несправедливості, наскільки грішили проти світла, настільки вони відповідальні. Ми не знаємо ступеня їхньої відповідальності – Бог знає! Але в цьому Часі Утиску Він розсудить всі ці справи, щоб Нова Епоха могла бути вільною від усіх поррахунків, щоб жодна така річ не обвинувачувала людство.

Гріхи, вчинені народами, спокутують народи. І, звичайно, коли хтось особисто постраждав через невластиві вчинки, то комусь особисто доведеться це спокутувати.

А як Бог поквитається з несправедливістю, якої хоче позбутися, щоб світ міг вийти з бездоганною репутацією? Відповідаємо, що клас Великої Громади матиме частку в цьому утиску. І хоча насправді він не заслуговує на цю частку в ньому (в тому значенні, що не заслуговує на Божественний гнів), однак страждання, яких він зазнає, будуть певною мірою стражданнями, на які заслуговують інші. Це покарання не є для класу Великої Громади. Вона буде благословенним класом хоча не сидітиме на престолі, а служитиме перед престолом, не здобувши Божественної природи. Клас Малої Черідки здобуде велику нагороду бути разом з Учителем як співспадкоємці з Ним у Царстві. Але інший клас матиме нагороду на нижчому рівні – духовному, бо він зачатий Духом.

У випадку членів Великої Громади Божий дозвіл на участь в утиску в кінці цього віку буде для їхнього розвитку. Їхня угода була до смерті, і якщо вони не втратять життя за свою слухняність Господу, якщо не будуть вірні аж до смерті, то не заслуговуватимуть на жодне становище на жодному рівні. Отож якщо вони постраждають у той час, це буде для їхньої користі. Сказано, що вони постраждають, як позаобразний козел відпущення, за беззаконня, гріхи і провини людей світу (3 М. 16: 21, 22). Замість того, щоб дозволити заслугі Великої Громади пропасти, Господь, так би мовити, скористається з неї, щоб звести рахунки зі світом за добровільні гріхи.

R5462 (1914 p.)

“ПОКЛИКАНИЙ БОГОМ, ЯК І ААРОН”

ЄВРЕЇВ 4: 14-16; 5: 1-10

*“Син бо Людський прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло”
(Луки 19: 10).*

Нинішня лекція стосується священства Ісуса і, відповідно, священства Його Церкви. Він є Найвищим Священиком, Первосвящеником нашого сповідання, чину, пише апостол. Юдеям

було важко зрозуміти, як Ісус в якому-небудь значенні слова міг бути пов'язаний зі священством. Господь Бог обмежив священницьку службу до сім'ї Аарона з покоління Левія. Ісус не належав до цього покоління, ані Його учні. Як Він міг займати священницьке становище або мати щось спільне з ним?

Потреба обговорити це питання виникала з факту, що Церква, як звернув увагу св. Петро, є Царським Священством. Тому св. Павло показує, що Ісус (позаобразний Священик) віддав Себе на жертву примирення як позаобразний телець; що після виконання цього Він піднявся на висоту і ввійшов у позаобразне Свята Святих, з'явившись там за нас – за Свою Церкву, позаобразних левитів, позаобразних священиків.

Св. Павло пояснює, що оскільки ми можемо вірою розуміти, що Ісус є нашим великим Первосвященником на небесах і співчуває нашим вадам, ми можемо, обтяжені провинною, приходити до Нього з великою відвагою, щоб здобути милість і знайти благодать для допомоги в кожний час потреби. Але всі ці блаженні запевнення не матимуть сили, якщо ми не усвідомимо, що Ісус є нашим Первосвященником на небесах. І аргумент апостола в нашій лекції є представленням цього факту.

СВЯЩЕНСТВО ААРОНА БУЛО ОБРАЗНИМ

Апостол нагадує (5: 1), що всіх юдейських священиків вибирали з-посеред одноплемінників і призначали, тобто виділяли, для праці, щоб вони представляли свій народ перед Богом, приносячи за нього дари і жертви за гріхи. У цьому встановленому порядку священики були здатні співчувати людям, бо вони підлягали тим самим слабостям, а також потребували прощення власних гріхів. Та навіть серед цих недосконалих, повних вад та гріхів священиків, які потребували приносити жертви за власні гріхи, ніхто не мав права займати це становище сам. Його мав покликати Бог. Саме так було з Аароном. Бог покликав його стати головним священиком.

Отже, звертає увагу апостол, так мало бути і з позаобразними священиками на вищому рівні. Христос, духовний Первосвященик, і Його вибрана Церква, Царське Священство на духовному рівні, також повинні бути покликані Богом, інакше вони не можуть зайняти це становище. “Так і Христос, не Сам Він прославив Себе, щоб Первосвященником стати”. Бог возвеличив Його, звертаючись до Нього в пророцтві Псалма: “Ти Мій Син, Я сьогодні Тебе породив” і “Ти священик навіки за чином Мелхиседековим” (Пс. 2: 7; 110: 4).

МЕЛХИСЕДЕК, ЦАРСЬКИЙ СВЯЩЕНИК

На цій широкій основі Божественного покликання апостол пояснює, що Христос не є священиком за чином Аарона (юдейським священиком, земним священиком), хоча і був образно представлений Аароном у справі земного жертвування. Насправді Він є прославленим Священником, але не за чином Аарона, який ніколи не був прославлений, ніколи не був царем, а за чином Мелхиседека, який був царем і священиком одночасно – не жертвуючим священиком, а царюючим.

Отже, Христос у славі не є людиною, не є земною істотою, не складає жертв, як раніше. Він є прославленим Царським Священником у силі і великій славі, як Цар святих, здатний і охочий допомагати їм у всіх випробуваннях та труднощах. Згодом, коли Він прийме всіх Своїх священиків, коли змінить їх на Свою подобу у Першому Воскресінні, за завісою, Він стане Царем і Священником у славі для світу і тисячу років буде царювати, щоб благословити і піднімати всіх охочих і слухняних, які, маючи наявне у той час світло, наблизяться до Бога.

“ЗА ДНІВ ТІЛА СВОГО”

Повертаючись до свого аргументу, апостол показує нам зв'язок між прославленим Царським Священником за завісою та Ісусом, який страждав у плоті (5: 7). Коли апостол пише: “Він за днів Своєї плоті” (досл.), – ми повинні розуміти, що дні Його плоті вже в минулому, закінчилися. Апостол Петро в іншому місці пояснює, що Він був “умертвлений в плоті, але оживлений в дусі” (досл.) – у Своєму воскресінні. Але за днів Своєї плоті Ісус благав із голосінням великим та слізьми. Апостол намагається запевнити нас, послідовників Ісуса, в Його здатності співчувати нам у всіх наших труднощах. Ось чому він нагадує нам, що Ісус “за днів Своєї плоті приносив молитви і благання до Того, хто міг спасти Його від смерті, з великим голосінням і слізьми, і був почутий в тому, чого побоювався” (досл.).

Наш розум мимоволі повертається до випробувань Учителя в Гефсиманському саду – Його молитов до Бога, Його сліз, Його агонії і, як подає розповідь, Його кривавого поту. Думка

апостола, його висновок, полягає у тому, що Учитель, Який сам пройшов крізь такі важкі та гіркі випробування і Який зараз має небесну славу та силу, обов'язково буде співчувати і допомагати всім Своїм справжнім послідовникам, навіть якщо Він дозволяє їм проходити труднощі Гефсиманії та побиття противником.

ЯК СИН, А НЕ ЯК ГРІШНИК

Страждання Ісуса, пояснює апостол, прийшли на Нього за те, що Він був не грішником, а Сином, що Небесний Отець хотів випробувати Його як Сина, Його вірність до смерті, до того ж смерті на хресті. Тільки після такого випробування вірності Він міг вважатися гідним возвеличення, передбаченого і обіцяного Йому – слави, честі і безсмертя, Божественної природи. Те, що Він вистраждав, переніс, не тільки мало становити жертву за людський гріх і зробити можливою людську реституцію через Месіанське Царство, але ті самі випробування, труднощі та події були потрібні для самого Вчителя. Як говорить далі апостол, Він удосконалився через страждання.

Ісус ніколи не був недосконалим у тому значенні, щоб бути грішним. Він був досконалий, невинний у Своему славному стані (як Логос), перш ніж залишити славу, яку мав у Отця, і статися плоттю. Коли Він народився від Марії, то далі був, як маємо запевнення, “святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників”. Тому Його страждання не зробили Його досконалим в тому значенні, щоб зробити Його безгрішним. Удосконалення було іншого роду.

Наш Господь уклав Угоду Жертви, щоб показати Себе відданим Отцівській волі до самої смерті. Він мав обітницю досконалості на найвищому рівні – обітницю Божественної природи – в якості нагороди, якщо Він виконає Свою Угоду Жертви вірно, віддано. Початок цієї нової природи був даний Йому під час Його хрищення, коли Він був зачатий Святим Духом. Але зачата нова природа потребувала розвитку, тобто удосконалення, і саме з цією метою на Нього були дозволені випробування, труднощі і побиття. Він став досконалим як Нове Створіння Божественного порядку (природи) через те, що вистраждав.

ВРЯТУВАННЯ ВІД СМЕРТІ

У випадку Учителя, після того як Він уклав Угоду Жертви, це було для Нього справою життя і смерті. Його слухняність цій Угоді Жертви мала принести Йому безсмертне, божественне життя. Але будь-яка невдача могла коштувати Йому всього, бо все це містилося в Угоді Жертви. Отже, в Гефсиманському саду Його голосні благання і сльози були викликані не боязною майбутнього розп'яття або ще чогось, що людина могла зробити Йому. Вони не були породжені сумнівами щодо Божественної сили або вірності. Страх Учителя був страхом смерті – чи Він виконав повною мірою Божественні вимоги, чи Він не втратить все в смерті, чи Він заслуговує на воскресіння.

Апостол каже: “І був почутий в тому, чого побоювався” (досл.). Він був визволений від страху смерті. З цієї миті Учитель був спокійніший від всіх – у всіх випробуваннях і напрузі ночі та наступного дня. Не сумніваємось, що Отець запевнив Його, що все добре, що Він був вірний.

ВОЖДЬ І ПЕРВОСВЯЩЕНИК

Завдяки Своїй перемозі і возвеличенню Ісус “для всіх, хто слухняний Йому, спричинився для вічного спасіння”, – каже апостол (5: 9).

Перше спасіння, яке цей позаобразний Священик за чином Мелхиседека здійснює, це спасіння Його Церкви, Малої Черідки, Царського Священства, Святого Народу. Вони мають бути спасенні до того ж славного становища, яке Він здобув. І досягти цього становища вони не можуть іншим шляхом, окрім того, яким Він ішов. Звідси Його запрошення до них, щоб вони взяли свій хрест і йшли за ним, щоб вони йшли слідом за Ним через ганьбу й хвалу, вірні до самої смерті, як був Він.

Не подумайте, що хто-небудь із Його послідовників може перемогти у тому ж абсолютному значенні, як Він. Ні, Він був досконалий у плоті, а всі Його послідовники недосконалі через гріхопадіння. Від Його послідовників вимагається показати таку саму відданість серця, таке саме бажання виконувати волю Отця і жертвувати всі інші інтереси. Великий Первосвященик застосовує за них заслугу Своєї жертви, приписуючи їй як покриття для всіх їхніх мимовільних вад і невдач. Вони мають запевнення, що можуть вважатися повноцінними в Ньому в очах Отця, і згодом у славному Першому Воскресінні вони стануть

дійсно досконалими через славне завершення – “раптом, як оком змигнути”, бо “тіло й кров посісти Божого Царства не можуть”.

Але, щоб здобути це становище, всі послідовники Ісуса повинні бути Йому слухняними, повинні дотримуватися Його вказівок. Тоді Він допомагатиме їм і вестиме до Небесного Царства. “Будь вірний до смерті, і Я тобі дам вінця життя”.

Крім того, Він стане Вождем спасіння для тих із людства, які будуть Йому слухняні, коли

Він прийме Царство, панування в світі, під час тисячі років Свого Месіанського Царювання. Той, хто тоді відмовиться бути слухняним Йому, буде знищений Другою Смертю, натомість всі охочі та слухняні остаточно будуть удосконалені як людські істоти, як земні істоти – повернуться до досконалості, в якій Бог створив батька Адама, а також матимуть цінний досвід, пов’язаний з гріхом та поверненням з нього.

R5472 (1914 p.)

БОЖЕСТВЕННІ ПАРАДОКСИ

“Ліпша бо милість Твоя над життя, й мої уста Тебе прославляють” (Псалом 63: 4).

Є два способи, якими можна дивитись на цей вірш, і обидва цілком властиві. Перший розглядає його виключно з погляду псалмиста і того, що він мав на увазі. Інший – з погляду пророцтва. Бачимо, пророк Давид вважав, що Божа милість більш бажана, ніж життя, і він, так би мовити, був готовий краще померти, аніж жити без неї. З іншого боку, якщо дивитись на нього пророчо, то можна припустити, що тут, як і в багатьох місцях, псалмист представляв Христа, Ісуса, Голову, і Церкву, Його членів.

Наше посвячення є до смерті. Бог запросив нас віддавати наші тіла на жертву живу, святую і прийнятну для Нього, запропонувавши нам надзвичайно великі та цінні обітниці прийдешнього життя. Тому з любові до Нього та принципів праведності, які Він відстоює, ми не тільки готові класти наше життя, але й робимо це радо. Ми радо кладемо наше людське життя, щоб чинити речі, приємні Богу.

Інший псалом Давида наводить на думку, що вічне життя є в Божій ласці (Пс. 30: 6). Ці незвичайні вислови є в згоді з іншим божественним парадоксом, що той, “хто... погубить душу свою, той знайде її”. Хто відмовиться від земного життя, той здобуде славу, честь, безсмертя, Божественну природу. Ми раді, що можемо оцінити ці славні речі, представлені в Божественній милості, яка поширилася на Церкву, і радо кладемо своє життя. Ми вибрали кращу частку.

“Й мої уста Тебе прославляють”. Святе Письмо говорить: “Серцем віруємо для праведності, а устами ісповідуємо для спасіння” (Рим. 10: 10).

Можемо сказати, що праведне життя – один з найкращих шляхів показати нашу слухняність Господу. Але деякі, хоча усіяко намагаються жити так, щоб подобатися Господу, стримуються говорити про Нього. Є причини, чому ми отримуємо благословення від визнання Господа устами. Одна з них полягає в тому, що визнання є свідомством для світу – можливістю звіщати чесноти Того, Хто покликав нас із темряви; а друга – свідкування має добрий вплив на нас самих. Ми використовуємо наші природні здібності на підтримку цього свідчення і таким чином приводимо до злагоди всі можливості нашої природи.

Проповідкування Євангелія викликає опозицію. Коли би наш Господь ходив скрізь, виганяючи демонів, зціляючи хворих і т. п., і не говорив нічого про Божественний План, Його, напевно, вважали би доброю людиною, яка ходить скрізь і робить добро. А так як Він проповідував поіншому, ніж книжники і фарисеї, і Його проповідування Правди важило на вчення тих, хто був поруч, це викликало їхню лють.

Так само сьогодні. Всі переслідування виникають з намагання представляти Правду. Так, як ми знаємо, було завжди. Впродовж Темних віків і весь Євангельський вік проповідування Правди приносило тим, які говорили Радісну Вістку, переслідування з боку кожного, чий розум був затемнений князем темряви. Наскільки ми відчиняємо уста і розповідаємо Господне Євангеліє, настільки натрапляємо на опір сатани і тих, хто ним засліплений. Устами можна славити Бога і устами можна кривдити людей. Тому уста класу, посвяченого Богу, тих, які кладуть теперішнє

життя в Його службі, повинні бути посвячені для Його хвали, щоб показувати славний характер і люблячу доброту нашого Бога, щоб звіщати

чудеса Божественного Плану, який є дивним у наших очах.

R5475 (1914 p.)

ТРУДНОЩІ БАГАТИХ

МАРКА 10: 17-31

“Не можете Богові й мамоні служити”
(Луки 16: 13).

Мабуть, учням Ісуса було дивно бачити, як один багатий юнак, начальник, побіг за Учителем і, перепинивши Його, впав до ніг, промовляючи: “Учителю Добрий, що робити мені, щоб вічне життя впадувати?”. Всі ми погодимось, що його хвилювала життєво важлива річ. Добрий Учитель не відповів на запитання прямо, але для користі юнака та інших, які відтоді читають цю розповідь, запитав, чому титул “добрий” стосують до Нього – бажаючи, очевидно, щоб юнак зрозумів (а з ним усі), що все, що насправді добре, якимось чином повинно бути від Бога і в згоді з Ним.

Було тільки два шляхи сприйняття Ісуса. Або Він був, як Сам твердив, Сином Бога, Який прийшов у світ з особливою місією в інтересах людства, а, отже, є слугою Бога; або, з іншого боку, якщо Він таким не є, то Його можна вважати ошуканцем, який називає себе тим, ким не є, і обманює людей, є поганою, дуже поганою людиною. Ісус хотів, щоб юнак сам подумав над тим, що сказав, і вирішив для себе важливе питання, від якого так багато залежить.

Не чекаючи відповіді, Ісус продовжив: “Знаєш заповіді: Не вбивай, не чини перелюбу, не кради, не свідкуй неправдиво, не кривди, шануй свого батька та матір?” Юнак відповів: “Учителю, це все виконав я ще змалку”. Тоді Ісус, дивлячись на нього з любов'ю, промовив: “Одного бракує тобі: іди, розпродай, що маєш, та вбогим роздай, і матимеш скарб ти на небі! Потому приходь та й іди вслід за Мною, узявши хреста”.

ЩО ІСУС МАВ НА ДУМЦІ?

Що Ісус мав на думці, коли казав юнакові, що шляхом до вічного життя є виконання заповідей? Ми б йому так сьогодні не відповіли.

Навпаки, ми би сказали, що досконало виконувати заповіді неможливо, що єдина надія на вічне життя є через вияв віри в Христа та в Його жертву за гріхи.

Чому Ісус вказав на Закон? Відповідаємо, що Угода Закону далі була в силі для Ізраїлю, як і протягом попередніх шістнадцяти і більше століть. Божа обітниця для юдеїв стосувалася Закону, говорячи, “що людина, яка його виконує, буде ним жити”. Праведність мала бути умовою вічного життя. Всі юдеї це розуміли, і юнак признався, що він теж це розуміє і намагається жити відповідно до такого правила. Але він усвідомлював, що вмирає, як і решта людства. Звідси його питання. Відповідь Ісуса означає: “Ти не повинен виконувати тільки Закон і не більше. Треба скласти жертву, взяти свій хрест і наслідувати Мій приклад”.

Не подумаймо поспіхом, що Ісус вважав, що багатства треба позбутися бездумно, легковажно. Якби юнак погодився на такі умови і запитав Господа, як йому краще роздати багатство, Господь напевно відповів би: “Віддай його Богу, а тоді, як Його слуга, роздай за мудрістю, яку Бог дасть тобі, і за Його провидінням”. Але навіть цього повного підкорення земних маєтків недостатньо, якщо хтось хоче здобути місце в класі Царства. Треба зробити ще більше: треба стати діяльним у Господній службі, взяти свій хрест, проявити самовідречення і йти терпеливо вузьким шляхом самопожертви, слідом за Відкупителем аж до смерті.

Після закінчення Юдейського віку Ісус не радив би шукати вічного життя через виконання Закону, а виразно сказав би про неможливість для будь-якої недосконалої особи триматися Божественного Закону досконало, а також про обов'язковість приписання заслуги Христа для прикриття вад. Тільки так може “виконатися виправдання Закону на нас, що ходимо не за тілом, а за духом”.

А ВІН ЗАСМУТИВСЯ ТИМ СЛОВОМ,.. БО ВЕЛИКІ МАЄТКИ ВІН МАВ

Молодий юдейський начальник дуже хотів чинити Божу волю, але не дуже намагався бути гідним членства в Малій Черідці. Він хотів поводитися правильно, справедливо, але не хотів жертвувати. Ісус та всі Його послідовники, навпаки, вирішили пожертвувати своє життя аж до смерті. “Повідавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові”.

Само по собі багатство молодого начальника не було згубним. Бог дуже багатий; Авраам колись теж був дуже багатий. Біда в тому, що юнак прихилив своє серце до багатства, і коли прийшло випробування, кого він любить більше – багатство чи Бога – він показав, що любить Бога та Божественну волю менше, ніж своє земне майно. Він не скористався з можливості здобути найбільше благо і, тим самим, відмовився від членства в класі Царства. Проте ми не повинні думати, що немає жодної надії для цього юнака, який мав такий благородний характер, що Ісус полюбив його. У відповідному часі він отримає потрібні уроки. Навіть втративши нагоди Царства, він зможе стати одним із багатьох, які будуть благословенні Царством.

Ісус звертає увагу на це випробування, кажучи: “Не можете Богові й мамоні служити”. Покликання Євангельського віку є до того, щоб бути слугами Бога в будь-якій жертві, при цьому маючи запевнення, що “усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, будуть переслідувані” і побачать, що стежка до слави, честі та безсмертя слідами Ісуса дуже нерівна. Бог свідомо влаштував справи так, щоб ми не могли бути одночасно слугами багатства і слугами Бога. Він хоче поставити нас у крайнє становище. Для всіх із цього класу, покликаних тепер зі світу, щоб стати синами Бога і співпадкоємцями з Христом, випробуванням є: “Бог – перший”. Ми не повинні мати жодних ідолів – чи то багатства, чи слави, чи самолюбного догоджання собі – які могли би позбавити нас відданості Богу і спокусити до того, щоб проігнорувати рясні благословення, які Він зараз пропонує вірним.

НЕБАГАТО МАЄТНИХ У ЦАРСТВІ

Невдача багатого юнака стати учнем на Ісусових умовах дала Ісусові нагоду сказати кілька

слів. Він промовив до учнів: “Як тяжко отим, хто має багатство, увійти в Царство Боже”. Як тяжко комусь із багатих потрапити у клас Царства!

Учні були дуже здивовані, бо з великого числа тих, які вважали себе святим народом тих днів, мало хто був Ісусовим учнем. Багатші юдеї водилися переважно з фарисеями. Як це так, що небагато маєтних увійде в Царство? Може це помилка? Може Ісус щось інше мав на думці?

Але Ісус далі наполягав на своєму, кажучи: “Поправді кажу вам, що багатому трудно увійти в Царство Небесне... Верблюдові легше пройти через голчине вушко, ніж багатому в Боже Царство увійти!” (Мт. 19: 23, 24).

ВЕРБЛЮДОВІ ЛЕГШЕ ПРОЙТИ ЧЕРЕЗ ГОЛЧИНЕ ВУШКО

Ілюстрація “голчиного вушка”, яку використав наш Господь, була ненавмисне спотворена перекладачами. Багато хто, дивлячись на звичайну швацьку голку і розуміючи, яким маленьким є її вушко і наскільки неможливо пройти верблюдові через нього, розгубився.

“Голчиним вушком”, про яке згадував Ісус, називали маленькі ворота, тобто отвір, у великій брамі в міському мурі. Брами Єрусалима зачиняли на ніч від розбійників, а біля них виставляли варту. Ці брами не дозволялося відчиняти аж до ранку, щоб загін озброєних людей не проник у місто і не пограбував його. Однак для мандрівників, які не змогли дістатися до брами перед її закриттям, знайдено вихід. Менші ворота, “голчине вушко”, були достатньо великими, щоб верблюд міг проповзти крізь них після того, як його розв’ючили – зняли з нього ношу. Виходячи з цього, Ісус навчав, що так само, як верблюд може проникнути через “голчине вушко”, тобто менші ворота, тільки скинувши свою ношу, так і багата людина може увійти в Боже Царство тільки позбувшись своїх тягарів, віддаючи все Господу.

Все це, мабуть, ставило багатий, привілейований клас у менш корисне становище порівняно з бідним та непривілейованим, що і викликало таке здивування в учнів. Вони запитали: “Хто ж тоді може спастися?” Якщо в багатих, здається, є всі можливості – час, вплив і гроші, – щоб більше і краще служити Господу, ніж інші, і їм так важко дістатися в Царство, то як бути з іншими,

явно менш привілейованими? Ісус відповів, що “для Бога можливе все”. Іншими словами, якщо серце багатого подобається Господу, якщо він щирий і покірний серцем, і на шляху лежить тільки багатство, то Господь знатиме, як показати його Свою волю, як використовувати багатство. А якщо це не допоможе, то Господь знає, як позбавити його цього багатства – так само, як господар верблюда знімає ношу з тварини, щоб вона пройшла через “голчине вушко”.

Багато хто відчув це на собі. Деякі були багатими на почесні в людей, займали високе становище, чи їм добре велося фінансово, але Бог у Своїй любові та милості позбавив їх всього цього, даючи потрібні уроки, щоб прилаштувати і приготувати їх до участі в Царстві. Для Бога все можливе. Він знає, як покерувати всіма справами для добра тих, хто любить Його всім своїм серцем, розумом, душею і силою.

“УСЕ МИ ПОКИНУЛИ”

Св. Петро, мабуть, вхопив думку, що співпадкоекство з Учителем в Царстві означатиме повне підкорення Богу – залишення всього, відмову від всього, щоб наблизитися до Бога і мати Його повне прийняття. Він сказав: “От усе ми покинули, та й пішли за Тобою слідом”. Ісус не підтвердив слова св. Петра. Він знав про Юду, що той не покинув усе. Він знав про св. Петра, що в ньому ще залишилося трохи свавілля і що самозбереження підштовхне його до того, щоб

зректися свого Учителя. Та відповідь Ісуса повністю пояснила питання не тільки апостолам, але й усім, які стали послідовниками Ісуса відтоді і дотепер. Він сказав:

“Поправді кажу вам: «Немає такого, щоб дим полишив, чи братів, чи сестер, або матір, чи батька, або діти, чи поля ради Мене та ради Євангелії, і не одержав би в сто раз більше тепер, цього часу, серед переслідувань, домів, і братів, і сестер, і матерів, і дітей, і піль, а в віці наступному вічне життя»”.

Яка щедра обітниця, як рясно вона виконалася в земних справах багатьох! Переслідування неминучі, але все, що було пожертвуване Господній справі, зрівноважується в сто разів у теперішньому житті. Який милостивий Божественний задум! Потім буде вічне життя і, у випадку вірності, частка з Учителем в Царстві!

“І багато-хто з перших стануть останніми, а останні першими”. Іншими словами, багато хто, маючи великий привілей і нагоду отримати Божественну милість та возвеличення в Царстві, не скористається цією нагодою, тоді як інші, від природи менш привілейовані, здобудуть велику нагороду слави, честі та безсмертя. А ще можемо сказати, що ті, які перші мали можливість стати учнями Ісуса в Його першому приході, не матимуть з причини цього (за винятком апостолів) жодної переваги або першості над іншими Господніми послідовниками в майбутньому, як не мали тут.

R5465 (1914 p.)

МАЮЧИ ДОБРІ НАМІРИ, НЕ ШКОДЬМО

Ми переконані, що весь Господній народ має тільки найкращі мотиви. А хіба можна мати інші мотиви, окрім добрих, щоб мати признання Господа? Самолюбство може підкрастися і непомітно для Нового Створіння заявити про себе, але після його викриття його треба обмежити, поставитися до нього з презирством і знищити. Весь шлях Господніх послідовників є одним великим досвідом щодо власних вад розуму і тіла, а також щодо правильного сприйняття слів і поведінки інших.

Перед нами дві речі, які ми прагнемо довести до відома тих братів, які зайняті публічним проповіданням, виголошують вступне слово,

мають промови на похороні і т. д. Наші пропозиції та критику треба сприймати як бажання допомогти самим братам, а також Справі, якій ми всі раді служити.

(1) Нам розповідають, що під час служіння на похороні деякі брати, повні запалу розповісти Добру Новину про смерть і покарання нашого роду за гріх, про відкуплення і воскресіння як звільнення від вироку, є в небезпеці дійти до крайнощів. Часом вони промовляють надто довго, намагаючись розповісти більше, ніж це властиво в такому випадку. Іншого разу вони настільки захоплюються представленням Євангельського Послання і біблійного пояснення

про смерть, що забувають сказати слова потіхи засумованим членам сім'ї померлого, або щось згадати про нього, про його характер, його ревність до Бога, його відданість Біблії, або ще щось правдиве, щоб потішити засумовану сім'ю.

Ми зовсім не хочемо сказати, що звичні промови на похороні, які є суцільним вихваллянням і не приділяють жодної уваги біблійному вченню про смерть, є правильними. Ми тільки хочемо нагадати, що треба бути поміркованими – трохи представити пояснення Божественного Плану, а трохи згадати про померлого, його сім'ю і т. п.

(2) Особливо уважним треба бути з вибором брата, який би представив промовця. Краще, якби не було жодного представлення, аніж невластиве. Особі, яка думає, що це – зручна нагода, щоб показати себе, своє красномовство, своє знання Біблії, не треба доручати вступні слова взагалі. Особа, яка думає, що перед нею нагода розповісти все, що вона знає про Божественний План, повідомити присутніх наперед про те, що саме промовець збирається сказати їм, поводить ся так само недоречно, як той, кого попросили помолитися на початку, а він перетворює молитву на промову, витрачає цінний час і викликає незадоволення відсутністю такту. Особа, яка представляє промовця, може за дві хвилини завдати більше шкоди, ніж сам промовець може відшкодувати це пізніше за дві години.

Покора, стриманість і стислість є великими рисами скрізь, однак особливо вони потрібні

тим, які представляють промовця – чи то на виїзному зібранні, чи на зібранні за участю пілігрима, чи на будь-якому іншому.

З такої нагоди той, хто має вступну молитву, повинен тільки зробити коротке звернення до Бога. Присутні на похороні зійшлися слухати не молитву, а промову. У зверненні треба подякувати Богу за привілей такої години, за свободу, даровану в наші дні, за прагнення сердець знати Правду і за відкриту Біблію. Треба попросити Господа про Божественне благословення на це зібрання – на присутніх і на промовця, щоб Господне ім'я прославилося, щоб була можливість представити Правду і щоб усі, хто любить праведність, отримали благословення.

Вступ повинен бути також короткий. Не треба казати: “Промовець говоритиме вам про те, у що ми віримо”, – немовби проводячи поділ між присутніми і маленькою групою тих, які збираються бути вчителями. З великою покорою треба сказати щось на зразок: “Моїм привілеєм і честю є представити вам того, хто говоритиме до вас цього пополудня. Він представить вам, віримо, послання Божого Слова. Думаємо, що воно буде переконливим, підбадьорливим, помічним. Слухаймо уважно, пам'ятаючи слова Учителя, що ми повинні освячуватися Правдою і що Його Слово – Правда. Радіймо настільки, наскільки ми слухаємо Господне Слово своїм серцем. А зараз я представляю вам _____, чия тема з цієї нагоди називається _____”.

R5474 (1914 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
  - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
  - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
  - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
  - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
  - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
  - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)

- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.